

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

U N A N

DELA REINTREGIREA NOASTRĂ BISERICESCA

S'a împlinit la 21 Octomvrie un an de când s'a înfăptuit reîntregirea bisericească a poporului român. Reîntregirea aceasta o doreau cu foc toți Românii. O doreau din prima clipă a desbinării dela 1700. Chiar protopopii prin care s'a produs desbinarea acum 250 de ani, și-au dat consimțământul la declarația de unire cu Roma împotriva cugetului lor și nu s'au așteptat ca actul lor să producă de fapt o desbinare religioasă în sânul poporului român sau să-i știrbească, fie și cât de puțin, comoara credinței sale dreptslăvitoare. Ei își dădeau seama că săvârșesc un act politic siliți de forța seculară a catolicismului și a imperiului habsburgic, nu o convertire religioasă, care de obicei produce o rupere totală cu trecutul și se voește definitivă.

Dar ceea ce doreau toți, însă forța unor împrejurări mai tari ca voința lor îi împedica să înfăptuiască, a ajutat Dumnezeu de s'a înfăptuit în anul dela Hristos 1948, an mare în istoria bisericească a poporului român.

Deși despărțirea a durat un sfert de mileniu, reîntregirea s'a înfăptuit cu o ușurință care a întrecut toate așteptările. Preoțimea aparținătoare cultului unit, cu mici excepții, s'a realipit fără greutate la Biserica Ortodoxă, ca să nu mai vorbim de popor, care nici nu s'a știut niciodată în afară de această Biserică. Mulți s'au mirat de ușurința cu care s'a rezolvat această problemă. Dar ea se explică prin faptul amintit mai sus, că eveni-

mentul a venit ca o împlinire a unei statornice dorințe a obștei românești. Niciodată nu s'a socotit desbinarea religioasă introdusă la 1700 între Români ca o realitate serioasă și definitivă. De aceia toate polemicile și discuțiile între ortodocși și uniți aveau, chiar când erau foarte înverșunate, pentru cercurile largi românești și ceva amuzant și distractiv în ele. Masele largi ale poporului nu prea luau în tragic starea aceasta de despărțire, socotindu-o un fenomen cu totul de suprafață și fără importanță în raport cu realitatea masivă și copleșitoare a unității poporului român pe toate planurile, deci și pe cel religios.

Catolicismul n'a devenit în viața religioasă a poporului român un factor de adâncime și de structură, un bun spiritual necesar și propriu al acestui popor. El s'a pus dela 1700 ca o simplă etichetă și așa a rămas tot timpul o etichetă care s'a deslipit fără nicio greutate la 1948, chiar mai ușor de cât s'a lipit la 1700, dat fiindcă nu corespundea realității peste care s'a lipit. Catolicismul n'a putut intra în suflete și de aceea n'a trebuit să fie scos din suflete prin cine știe ce eforturi dureroase și de lungă durată.

Totuși chiar lucrurile dorite în fond de toată lumea nu se înfăptuiesc până ce există anumite împrejurări externe cari împiedică realizarea lor și până ce în situația nouă, creiată prin dispariția acelor împrejurări, nu se ivesc și oameni cari să se facă exponenți viguroși ai acestor vreri și cari să-și poată prin locul de conducere ce-l dețin și prin însușirile lor personale să provoace efectiv înfăptuirea acestor obiective ale dorurilor colective.

Anul 1948, a reprezentat tocmai această situație nouă, favorabilă reîntregirii noastre religioase. Iar omul care s'a făcut unul din exponenții cei mai categorici ai voinții generale a poporului român după reîntregirea bisericească și a folosit demnitatea de prim arhipăstor al Bisericii Ortodoxe Române pentru a lucra în vederea înfăptuirii acestui ideal, a fost I. P. S. Sa Patriarhul Justinian.

Prin căldura duhovnicească cu care a îmbrățișat această cauză, prin tactul cu care a condus lucrarea de reîntregire în toate etapele ei, prin înțelegerea ce a arătat-o oamenilor și referințelor din locurile unde trebuie să se înfăptuiască pe teren reîntregirea, I. P. S. Sa a adus o contribuție hotărâtoare la in-

făptuirea reîntregirii noastre bisericești și și-a câștigat dreptul ca istoria să lege indisolubil acest mare eveniment bisericesc de numele I. P. S. Sale.

Alături de I. P. S. Sa au stat și au lucrat cu râvnă neobosită și cu entuziasm înflăcărat Ierarhii ardeleni în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolit Nicolae Bălan, care vedeau în evenimentul ce se petrece realizarea visului lor cel mai scump. Cu un avânt neistovit au colindat în cursul acestui an aproape toate localitățile de frunte ale Ardealului, prilejuind prin cuvântările lor aproape fiecărui ținut câte o sărbătoare cu ocazia preluării locașurilor de închinăciune și a primirii preoților și credincioșilor ce reveneau. Iar paralel cu aceste luminoase praznice populare, organizau conferințe speciale cu preoții reveniți lămurindu-le detaliile pastorației și administrației noastre bisericești.

Una dintre laturile cele mai frumoase ale vieții noastre bisericești actuale, care a ieșit la iveală în decursul acestei lucrări și care a impus și fraților reveniți, a fost desăvârșita colaborare frățască între I. P. S. Sa Patriarhul Justinian și Ierarhii ardeleni, neîntrerupta lor împreună sfătuire și ajutorare.

Comemorând un an dela actul reîntregirii noastre bisericești, trebuie să ne gândim cu recunoștință la toate aceste contribuții. Dar nu numai la ele, ci la toți înaintașii care au dorit această reîntregire și prin dorul lor au întreținut în poporul nostru neîntreruptă aspirația după realizarea ei. Să fim convinși că ceea ce s'a făcut e în consenzul și după dorința tuturor. Să nu le nesocotească nimeni dorul cu care au trăit și au murit, micșorând valoarea actului pe care ne-a învrednicit Dumnezeu să-l vedem realizat. Dimpotrivă, să luptăm pentru a consolida unitatea noastră, ștergând din sufletul nostru orice urmă a desbinării trecute, orice amintire a ei.

Așa cum individul renăscut nu se mai gândește la păcatul trecut și nimenea nu i-l mai amintește, ca să nu fie tras de amintirea lui la recăderea în el, așa trebuie să nu ne mai amintim noi ca popor de sfezile trecute ce le-am avut ortodoxii și uniții întregalități, ca să nu ni se turbure starea de armonie pe care din mila lui Dumnezeu am dobândit-o. Nu ne mai interesează deocamdată istoria celor 250 de ani de desbinare. Dealtfel, adevărul istoric în asemenea cazuri e foarte greu de stabilit. Istoria înregistrează spusele și faptele manifeste. Dar de câte ori nu con-

statăm noi că omul îndată ce a spus un cuvânt sau a săvârșit o faptă, regretă dispoziția sufletească din care a grăit acel cuvânt sau a săvârșit acea faptă. Și câte cuvinte și fapte nu sunt spuse sau săvârșite din dispoziții îndoelnice care nu le acoperă deplin cu tot efortul omului spre sinceritate? Dincolo de cuvintele și de faptele înregistrate de istorie, trebuie să căutăm dispoziția fundamentală statornică a oamenilor. Dar aceasta nu ne-o descopere cercetarea amănuntelor istorice, ci cunoașterea sufletului în ceea ce are el mai caracteristic. În cazul concret de care vorbim acum, s'a putut schimba în trecut între unii din românii ortodocși și uniți cuvinte și gesturi de sfadă. Dar ei sunt totuși frați și frați au fost și în trecut. Acesta e faptul sufletesc fundamental, care contează. Cuvintele și gesturile de sfadă n'au manifestat o dispoziție dușmănoasă statornică, ci mici încordări momentane, contrare dispoziției fundamentale frățești ce-o aveau unii față de alții.

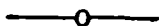
Strădania pentru consolidarea unității noastre bisericești regăsite nu trebuie să se lase domolită nici de anumite mici fricțiuni prezente, pe care o obișnuință administrativă, diferită la preoții ortodocși și reveniți, le poate provoca. Acestea vor dispărea cu timpul, numai să avem răbdare. Timpul va nivela toate deosebirile de acest ordin și ne va obișnui cu colaborarea practică, așa de mult unii cu alții, încât nu vom mai putea altfel.

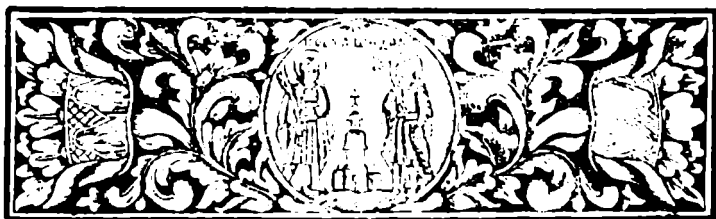
Principalul mijloc de consolidare a reîntregirii noastre să ne fie bucuria că putem propovedui poporului acum pe Hristos în comun, nu în desbinare. Iubirea față de Hristos și față de popor trebuie să cimenteze unirea dintre noi toți. Căci noi știm că iubirea față de Hristos se arată în iubirea întreolaltă.

Drept aceea, odată ce ne-am regăsit, să ne iubim așa de mult unii pe alții, încât nimeni să nu mai fie în stare să ne despartă vreodată, sau să încerce măcar s'o facă, știind că despărțirea aceasta ar fi nu numai o despărțire a poporului nostru, ci și o împărțire a lui Hristos.

Și ceea ce ne dă siguranța că în acest duh se va lucra, e prezența I. P. S. Patriarh Justinian la cârma acestei acțiuni, care a lucrat și până acum.

Redacția

VIZITA CANONICĂ

A I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN LA GIURGIU ȘI SFÎNȚIREA BISERICII DIN COM. PETROȘANI-VLAȘCA

În râvna de a cunoaște realitățile vii ale vieții spirituale ale credincioșilor din Eparhie și mai ales îndeplinind un înalt comandament evanghelic de Arhipăstor, I. P. S. Sa Patriarh Justinian a coborât din nou în mijlocul poporului și clerului, luând parte la sfîntirea bisericii din comuna Petroșani, Județul Vlașca, și în drum spre acest sfânt lăcaș a făcut vizită canonică în orașul Giurgiu.

În după amiaza zilei de Sâmbătă 8 Octomvrie, I. P. S. Sa a pornit spre Giurgiu însoțit de Dl. I. Modoran, director la Administrația Patriarhală, de P. C. Consilieri: Gh. Soare, Gh. Pașoi, Simion Neaga și D. Cristescu, dela Arhiepiscopia Bucureștilor, precum și de PP. CC. Preoți N. Cazacu, Secretar Patriarhal și Alex. Ionescu, Inspector Șef la Sf. Patriarhie.

La Catedrala orașului, I. P. S. Patriarh a fost primit cu multă însuflețire de către toți preoții din Giurgiu în frunte cu P. C. Protoiereu de județ Radu Pavel și de o mare mulțime de credincioși. La intrarea în biserică, I. P. S. Sa a fost primit cu crucea și Evanghelia de către soborul preoților dela Catedrala orașului. În sunetul clopotelor și îmbulzit de credincioșii veniți aici să-și cunoască pe Părintele lor duhovnicesc și al întregii Țări, I. P. S. Sa a luat loc în jețul arhieresc. Corul Catedralei a intonat Imnul Patriarhal, iar preoții au cântat: «Pre Stăpânul și Arhiereul nostru».

După săvârșirea unui Te-Deum, a luat cuvântul P. C. Protoiereu de județ Radu Pavel, care, în numele clerului și poporului a rostit următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Astăzi, când I. P. S. Voastră, însoțit de cei mai apropiați colaboratori, ați poposit pe meleagurile noastre, în acest sf. locaș, Catedrala orașului acesta, ființa și sufletul meu este cuprinsă de o emoție plăcută.

În această clipă solemnă, delegat să exprim în scurte cuvinte plenitudinea bucuriei pe care clerul și poporul adunat aici o trăiește, când cel dintâiu Patriarh al Bisericii Ortodoxe în R. P. R., Arhiepiscopul lui Dumnezeu, chipul lui Hristos cu întreita lui plenitudine de haruri, alesul lui Dumnezeu și al credincioșilor, s'a pogorât de pe scaunul de Arhiepiscop în mijlocul lor ca să-i binecuvinteze cu binecuvântare arhiepiscopă, într-o singură și puternică vibrație sufletească, vă spune prin smeritul meu glas: «Bine ați venit!».

Clerul vlăscean, organizat în 10 Protoierii, cu 10 Protoierei de plasă și 198 parohii, cu un număr de 273 preoți, exprimă totdeauna cel mai profund omagiu cu prinos de iubire și devotament prin rugăciunile înălțate pentru sănătatea și îndelunga înziliră a I. P. S. Voastre și legământul curat și sincer că vom lucra toți sub comanda și oblăduirea I. P. S. Voastre.

În timpurile acestea de adânci prefaceri structurale, providența v'a trimis să conduceți barca Bisericii în noua așezare socială, culturală și politică a poporului în R. P. R. Ați înțeles rostul vremii, că Biserica nu trebuie să rămână străină de problemele vremii ca o instituție a trecutului sau care să se rezume numai la probleme de cult sau de credință, neglijând problemele vieții sociale, ci ea trebuie să fie activă, să nu se desintereseze de viața pământească a credincioșilor și că trebuie să-și arate și prin acțiunea ei directă influența sfințitoare, coborându-se în toate domeniile vieții.

Ridicat din rândul poporului muncitor, cu o bogată experiență din viața trăită ca preot de țară, preot de oraș, Arhiepiscop, Mitropolit, până la cea mai înaltă treaptă, de Patriarh al Sf. noastre Biserici, ați desprins din învățătura Mântuitorului adevărul veșnic al misiunii ce o are Biserica de a ajuta poporul în strădaniile lui spre fericire.

În programul ce l'ați enunțat când ați luat în mâini cârma Bisericii, ați spus: «Obiectivul Bisericii este omul, temelie Pa-

triei și a societății. Înălțarea omului condiționează îmbunătățirea tuturor celorlalte realități ale vieții omenești. Formarea unui om nou, a unui om conștient, pătruns de nepieritoarele adevăruri ale dreptății și păcii, iată lucrarea la care este chemată să contribuie și Biserica.

Slujitorilor Bisericii le revine datoria de a îndepărta din sufletul oamenilor sgura lăsată de păcatele trecutului și de a-și da viața pentru apărarea păcii și libertății oamenilor, după pilda dată nouă de Iisus. Numai astfel Biserica va putea contribui la zidirea unei lumi mai bune, demnă de Creatorul ei».

În timpul scurt de când sunteți Întâistătător al Bisericii, timp de muncă fără odihnă, ați realizat mari înfăptuiri. Firul legăturilor cu Bisericele surori de peste hotare și în deosebi cu Biserica Ortodoxă Rusă, ce fusese rupt fără voința popoarelor de cârmuitorii din trecut, a fost innodat. Prin vizita făcută în vara anului 1948 la Moscova, ați arătat că Biserica trebuie să fie prezentă oriunde se dă lupta pentru dreptate, libertate și pace, a popoarelor.

Ați dat Bisericii un nou Statut de organizare și funcționare cu noi norme, potrivit căruia, pe lângă cele trei Institute Teologice, au luat ființă cursuri de îndrumare misionară pentru pregătirea, selecționarea clerului și orientarea lui în duhul apostolatului social, cerut de noile vremuri.

Reorganizarea monahismului, reorganizarea învățământului teologic, reîntregirea Bisericii Ortodoxe din Ardeal, făgăduinți făcute la 6 Iunie 1948, au devenit înfăptuiri.

Desbinarea religioasă care s'a introdus și s'a menținut între fiii poporului nostru din Ardeal vreme de două veacuri și jumătate, prin presiuni și uneltiri străine, ați făcut să se topească și i-ați scos din «captivitatea spirituală a catolicismului», după cum bine ați arătat când ați adresat clerului și poporului greco-catolic părintescul apel, cu ocazia înscăunării I. P. S. Voastre.

Realizările de până acum ne încredințează că într'adevăr conducătorul nostru spiritual este omul nou, cerut de vremurile noi.

Nu știu dacă am reușit să prind în cuvinte spiritul înaltei viețuiri duhovnicești a I. P. S. Voastre, în care, în frunte, stă râvna și fapta apostolică.

Am ieșit în întâmpinarea I. P. S. nostru Stăpân cu sufletele curate să sărutăm mâna unui părinte iubitor, și data de 8 Octombrie va rămâne pentru noi o amintire pioasă și plăcută.

Drept omagiu și nețărmurit devotament către I. P. S. nostru Stăpân, dăm încredințarea, în numele întregului cler din județ, că vom lucra cu credință și dragoste în ogorul nostru de lucru, identificându-ne cu idealurile evanghelice.

Vom fi cetățeni loiali și patrioți prezenți la orice manifestare caritabilă și cu scop filantropic, punând toată contribuția dragostei și sacrificiul evanghelic pentru realizarea ideilor democratice.

Dumnezeu să vă țină sănătos I. P. S. Stăpâne, să vă răsplătească din darurile Sale cerești, cum va ști El mai bine, dragostea și râvna cu care împrăștiati semințele evanghelice și să ajungeți vârsta Sf. Evanghelist Ioan, ca, încărcat de ani și vremi, să spuneți credincioșilor predica cea mai de preț:

«Fiilor, iubiți-vă unii pe alții!».

Intru mulți ani, Stăpâne!

A răspuns I. P. S. Patriarh Justinian, care între altele, a grăit cele ce urmează:

Prea Cucernice Părinte Protoiereu,
Cucernici Părinți,
Iubiți credincioși creștini,

Pentru prima oară viu în orașul Giurgiu. Primul drum și prima vizită canonică dela înscăunare îl fac la Giurgiu, datorită faptului că mergem la sfințirea unei noi biserici, deci unui nou locaș de rugăciune.

Din expunerea părintelui protoiereu ați înțeles de ce în primul an n'am putut să pornesc în eparhie spre a mângâia sufletele însetate după duh și să îndrept inimile pentru dobândirea păcii vecinice.

Am venit cu mult drag în mijlocul Dvs. Am făcut de data aceasta, după exemplul Mântuitorului, trăgând barca în adânc, în mijlocul credincioșilor, să fixez obiectivul pe care fiecare credincios să-l urmeze în viață.

Iubiți credincioși, nu știu cu ce să încep la această primă întâlnire a noastră. În primul rând mulțumesc părintelui pro-

topop, preoților și dvs., care m'ați întâmpinat cu atâta însuflețire. Voi păstra o frumoasă amintire pentru această primă întâlnire. Și știți că primele întâlniri produc o impresie mai adâncă asupra sufletelor și rămân întipărite mai viu în suflete; ele formează deci un tezaur scump al inimilor noastre.

Biserica noastră ortodoxă este biserica credinței celei drepte, după cum este cunoscută de toate bisericile. Biserica Ortodoxă este aceia care strecoară în sufletele credincioșilor nădejdea și tăria mântuirii. Ea este forță de întărire spirituală, este apa cea vie, izvorul care revarsă și din care țâșnește apa după care însetează permanent sufletul credincioșilor.

Biserica arată credinciosului drumul cel drept pe care să meargă pentru dobândirea mântuirii sufletești și a fericirii lui. Spune Mântuitorul că nimic nu dobândim și nu folosim dacă ne-am pierde sufletul. Și cât de adevărat este acest cuvânt! Fiindcă viața aceasta este trecătoare.

Deci privind viața în realitatea ei, gândul omului trebuie să fie la ceasul cel din urmă. Românii aveau un salut bogat în învățăminte: «memento mori», adică adu-ți aminte, în tot ceea ce înfăptuiești, că ești muritor. Omul care își conduce viața după Evanghelia lui Hristos, care este aproape de Mântuitorul și care lasă să troneze în sufletul său duhul dragostei și al păcii, duhul învățaturii Sale, este fericit. Fiindcă fericirea nu trebuie căutată în palate și la cei mai mari ai lumii. Ea este în fiecare din noi și depinde de felul cum ne-o croim pe acest pământ.

Dvs. poate ați auzit povestindu-vi-se de un om care-și petrecea viața în petreceri și bunătățile pământului, înconjurat de prieteni și preamărit de supuși. Acesta fiind pe patul morții, a chemat preotul să-l întrebe unde se duce și dacă poate lua ceva din bunătățile ce-l înconjoară. Preotul îi spuse că va merge în lumea cealaltă și că nu va putea lua cu sine de cât cele ce și-a strâns pentru sufletul său. Prietenii și slugile te conduc până la marginea mormântului și de acolo te lasă singur. Nici banii nu te vor însoți și nimic nu-ți poate fi de niciun folos. Însă un singur prieten îți va rămâne credincios și dincolo de mormânt. Și acel prieten sunt faptele tale, care, dacă au fost după voia lui Dumnezeu, vei auzi chemarea la fericirea cea veșnică, iar dacă au fost contrare voiei Sale va merge acolo unde merg toți cei întinați de păcate. Omul n'a crezut. Dar a

venit sfârșitul. Și iată că prietenii l'au însoțit până la mormânt, în care el a intrat fără nici o avere și toți prietenii și cunoscuții s'au întors la treburile lor. El a rămas singur fără avere și prieteni și s'a prezentat în fața Dreptului Judecător spre a-și lua dreapta răsplatire.

Iată că fericirea este legată de suflet și dăinuiește atâta timp cât sufletul este închinat lui Dumnezeu. Când el s'a îndepărtat de Mântuitorul a pierdut fericirea și rătăcește pe căile pierzaniei.

Aproape de Dumnezeu este fericirea vieții. Căci El este pacea și tăria creștinului adevărat.

La prima întâlnire, iubiți credincioși, cu ce vă voi sfătui de cât cu sfatul și îndemnul evanghelic de a aduce fericirea în căminele voastre și în mijlocul semenilor voștri. Cât va dăinui în suflete pacea, dragostea și respectul pentru semenul nostru, atunci ne vom bucura de adevărata fericire .

Dacă stărui asupra acestui fapt, o fac fiindcă fiecare credincios este frământat și îngrijorat de fericirea proprie. Sufletul nu poate fi liniștit de cât în fața sfântului altar și nici nu va găsi ușurare de cât aci, de unde va pleca ușurat și pregătit pentru viața de dincolo. Dacă noi accentuăm și insistăm asupra fericirii pe linia spiritualității, pe linia morală, insistăm și asupra bunei stări pe linia socială și sfătuim pe credincioși și pe voi toți să fiți lămurii asupra chemării noastre în viața aceasta și în cea de dincolo.

Cred că toți sunteți convinși că ne bucurăm de libertate și de credință, nefiind stânjeniți și împlinedeați de nimeni întru exercitarea pietății și spiritualității noastre.

Poziția Bisericii în Stat este așa precum a arătat-o Părintele Protoiereu. Dela Patriarh la ultimul preot suntem în slujba Patriei. Nu avem drum comun cu dușmanii Patriei. Noi prețuim reformele sociale făcute pentru mai multă libertate și dreptate în lume. Și dacă în rândurile credincioșilor sunt oameni mârniți și supărați de unele reforme, apoi, noi Biserica, n'am îndemnat pe nimeni să-și adune bunuri pământești. Noi suntem niște chivernisitori și trebuie să ne folosim în mod egal de aceste bunuri.

Sf. Ioan Hrisostom spunea credincioșilor, acum 1500 de ani și mai bine, că cea mai mare greșală a omului a fost de ași

însuși petecul de pământ ca fiind al lui. El a arătat că omul este un administrator al bunurilor pământești și nu are drept de cât la strictul necesar .

Iată aceasta este învățătura creștină. Biserica nu este protivnică acestor reforme. Biserica sfătuiește pe credincioși să-și adune bunuri spirituale și nu bunuri materiale. Să se iubească unul pe altul, să nu fie omul lup împotriva omului. Să nu se exploateze unul pe altul și nici să-și oprească dreptul și sâmbria unul altuia.

Acum iubiți credincioși, ne adresăm tuturor să-și îndrepte gândul și viața spre altarele Domnului. Să asculte învățătura Bisericii și să o trăiască. Dumneavoastră cred că iubiți Biserica, fiindcă credința creștinilor se vede din frumusețea sfintelor lăcașuri. Peste tot se văd ridicate spre cer turlele bisericilor. Mănăstirile, aceste vetre de credincioșie și de înaltă duhovnicie, precum și vechile noastre așezări duhovnicești din trecut, sunt ale noastre, ale credincioșilor.

Am călătorit de două ori în Uniunea Sovietică. În 1946, am stat împreună cu Patriarhul Nicodim 15 zile și ne-am rugat atunci în șase biserici din Moscova. Biserici mărețe cu bolți aurite și cu mai multe altare și etaje în care încap mii de credincioși.

Am fost în 1948, în toată Uniunea Sovietică. Oamenii în deplină libertate își au preoții lor și practică cultul nestingherit. Știind aceste lucruri mă întrebam cum încearcă unii să arunce atâtea svonuri asupra bisericii noastre și asupra Patriarhului. Acum mă vedeți și mă auziți.

Cum vom pune stavilă acestor svonuri? Dumneavoastră să vă păstrați strâns rândurile lângă preoții Dvs. și să mergeți după sfaturile lor și poruncile Evangheliei. Astfel veți fi cetățeni pașnici și loiali față de stăpânire, care este rânduită de Dumnezeu. Să fiți cu deplină ascultare și supunere față de autorități și atunci va fi pace între oameni și între popoare. Așa vom putea opri deslănțuirea unui nou război.

Biserica se găsește în pas cu vremea fără ca prin aceasta să abdice dela marile ei îndatoriri și răspunderi și fără să coabore nimic din învățătura și prestigiul ei.

Acestea sunt câteva sfaturi pe care vi le dăm la prima noastră întâlnire. Noi vă trimitem prin preoți și alte sfaturi,

prin care vă indemnăm la pace, bună înțelegere și frățescă dragoste.

În nădejdea că veți fi buni credincioși și cetățeni loiali și că veți asculta de sfaturile preoților și învățăturile Evangheliei, că veți iubi biserica și că vă veți închina cu evlavie în ea, vă binecuvintez și rog pe Atotputernicul Dumnezeu să vă dăruiască sănătate vouă și familiilor voastre spre mântuirea sufletelor voastre și slava sfintei noastre Biserici și a Patriei noastre.

Amin.

Indată după terminarea acestei înălțătoare manifestațiuni religioase, I. P. S. Patriarh, înconjurat de cler și credincioși, a mers pe jos la cinematograful din localitate, unde s'au rulat o serie de filme aduse dela Sf. Patriarhie și anume: solemnitățile dela Moscova din luna Iulie 1948, cu prilejul reuniunii tuturor Întâistătători ai Bisericilor Ortodoxe din întreaga lume, precum și solemnitatea dela Alba Iulia din 21 Octombrie 1948, cu privire la revenirea în sânul Bisericii Ortodoxe Române a fraților foști greco-catolici.

A luat parte multă lume de credincioși care a avut un minunat prilej să se documenteze și lămurească asupra libertății religioase din U.R.S.S. și asupra podoabelor neînchipuit de mari ce există în bisericile din Moscova. Întreaga asistență a trăit clipe de adâncă bucurie și mulțumire sufletească pentru duhovniceasca petrecere laolaltă în această atmosferă de înaltă spiritualitate.

În seara acelei zile, I. P. S. Sa împreună cu însoțitorii a cinat la C. Preot Ion Popescu, parohul Catedralei, unde a și fost găzduit peste noapte.

Duminică 9 Octombrie, dis de dimineață, I. P. S. Patriarh cu întreaga suită a pornit cu automobilele spre Petroșani-Vlașca, pentru a lua parte la sfințirea bisericii din acea comună.

Până la Petroșani s'a parcurs pe malul Dunării un drum de peste 50 km. în care s'a putut observa energia unei munci chibzuite, desfășurată de săteni. Pretutindeni ogoarele arate și semănate cu grâu, porumbul pe terminate cu culesul și tăiatul cocenilor, vitele bine îngrijite, mânate în cârduri spre pășuni și porumbiști cu iarba coaptă și îngălbenită; pretutindeni viață plină de voieșie și de activitate. Este un semn vădit al unei ener-

gice administrații ce domnește pretutindeni în țara noastră, expresie vie a unei noi dar viguroase așezări sociale în țara noastră.

La Petroșani, lume multă; lume venită cu căruțele și pe jos, nu numai din acea comună dar și din satele vecine, a dorit să ia parte la această solemnitate religioasă.

La sosire, în sunetul clopotelor și cântându-se Imnul Patriarhal, I. P. Sa a fost primit de toți preoții din plasa Arsache, în frunte cu P. C. Protoiereu Ștefan Costea.

I. P. S. Patriarh a început slujba sfințirii, înconjurat de un sobor format din P. C. Consilieri: Dumitru Cristescu, Gh. Soare, Simeon Neaga și Gh. Pașoi, precum și de C. Diaconi Anton Uncu, Protodiacon la Sf. Patriarhie și Traian Ghica dela biserica Amzei din Capitală. Biserica este mare, impozantă ca arhitectură, executată după planurile D-lui D. Ionescu-Berechet, arhitect al Sf. Patriarhiei, iar pictura în stil neo-bizantin, executată în tempera, în mod deosebit, de către pictorul D. Hornung.

A fost impresionată ceremonia ocolirii noii biserici, când I. P. S. Patriarh, ținând în mâini discul cu Sfintele Moaște, înconjurat de cler și credincioși, a ocolit de trei ori sfântul locaș, în timp ce se cântau tropare și imne bisericesti. Iată cu adevărat clipe de adâncă pietate creștină.

După terminarea sfințirii bisericii, a început sărutarea sfintei mese de către credincioși. Și timp de două ore s'au perindat prin sfântul altar mii de credincioși, care au sărutat Evanghelia și sfânta masă, iar I. P. S. Sa cu crucea în mână, pe jeț lângă sfânta masă, îi binecuvânta pe rând pe fiecare, și cu evlavie sărutau crucea și mâna Sa.

La orele 12 s'a început Sf. Liturghie la care corul Catedralei din Giurgiu a dat răspunsurile pregătite cu multă atenție. La sfârșitul slujbei, P. C. Preot Gh. Soare, Consilier Administrativ, a citit Decizia patriarhală prin care părintele Spirea Popescu, parohul acelei biserici, a fost cinstit cu rangul de «Sachelar», ca o recompensă pentru munca depusă în ridicarea acestei biserici.

Fiind prea multă lume și pentru că nu toată a putut să participe în biserică la săvârșirea Sfintei Liturghii, I. P. S. Patriarh a ieșit îmbrăcat în veșminte arhieresti, în pridvorul bisericii, de unde putea să privească spre mulțimea credincioșilor. Aci a

citit în genunchi rugăciunea de iertare pentru toți credincioșii, care formau o mare de capete și care de asemenea, plecați în genunchi, ascultau rugăciunea.

La sfârșitul acestei rugăciuni arhieresti de deslegare și iertare de păcate, C. Preot Spirea Popescu, parohul respectiv, a făcut o scurtă dare de seamă asupra lucrărilor de zidire a acestei biserici, a cărei temelie s'a turnat în anul 1932. De asemenea a expus, în general, sumele ce s'au cheltuit dela punerea temeliei și până în prezent, arătând, că dela 1932 până la 1934, s'a cheltuit suma de lei 280.000, adunați de comitet, preot paroh fiind Florea Petrescu. Dela 1936 până la 1941, s'au colectat și cheltuit 1.900.000 lei, preot paroh fiind Tudor Dumitru; iar din 1942 până în 1949, s'a colectat suma de lei 19.000.000 până la stabilizare, iar după stabilizare suma de lei 850.000, preot paroh fiind Spirea Popescu. S'a constatat că credincioșii în dărnicia lor au contribuit foarte mult la ridicarea acestui sfânt locaș. A adus omagii și respectoase mulțumiri I. P. S. Patriarh pentru oste-neala și pentru marea cinste ce a făcut acestei parohii de a veni personal la această sfântă slujbă. A adus mulțumiri tuturor donatorilor, credincioșilor și ctitorilor.

Dl. Păcuraru, vice președinte al Comitetului Provizoriu Județean al județului Vlașca, într'o scurtă cuvântare a arătat lupta și strădania Partidului Muncitoresc Român ce depune pentru propășirea poporului pe teren social, gospodăresc, accentuând și deplina libertate religioasă pe care o au toți cetățenii în Republica Populară Română.

A răspuns I. P. S. Patriarh care a rostit o frumoasă și înălțătoare predică, spunând între altele cele ce urmează:

Iubiți credincioși,

Am primit cu multă bucurie să iau parte împreună cu colaboratorii mei la sfințirea bisericii din comuna dvs.

Ați ridicat o frumoasă și măreață biserică, care va forma mândria voastră în acest ținut și pentru care meritați toată lauda. Ați muncit zi și noapte ca să zidiți această sfântă biserică. Dar acum sunteți datori să o încălziți cu sufletele voastre, cu dragostea către Domnul Iisus Hristos.

Nu pot însă să nu vă mărturisesc o știre pe care o am despre acest ținut al Vlascei. Se zidesc biserici frumoase și mă-

rețe, se sfințesc cu fast și apoi mulți le privesc de departe. Zădarnic clopotele îi cheamă în zi de sărbătoare, căci ei de multe ori nu-i ascultă chemarea.

Cu multă plăcere am primit invitația de a veni aici ca personal să sfințesc această frumoasă biserică.

Pentru noi, conducătorii sufletești ai poporului, cea mai mare bucurie o încercăm cu ocazia sfințirii unei biserici, fiindcă în această împrejurare poporul și noi toți laolaltă stăm de vorbă cu Dumnezeu.

Vă felicit din inimă pentru fapta voastră creștinească și vă asigur că nu va întârzia nici răsplata lui Dumnezeu.

Împreună ne bucurăm astăzi pentru opera măreață ce ați săvârșit. Știm câte jertfe se cer să zidești o asemenea biserică. Încercați și vă străduiți ca și sufletele voastre să fie asemenea bisericii acesteia.

Biserica vă învață cum să trăiți uniți cu alții, să vă iubiți unii pe alții. Să vă duceți viața ca filii ai lui Dumnezeu, fiindcă toți mergem la Dumnezeu. Nimeni nu rămâne aici. De felul cum veți lucra pe acest pământ vă veți bucura și în fața Dreptului Judecător. Acolo însă nu ne va putea ajuta decât faptele noastre. Și pedeapsa lui Dumnezeu va fi și mai mare dacă nu veți încălzi lăcașul lui Dumnezeu cu sufletele voastre.

Aș vrea să se spună despre comuna d-voastră, nu că a fost aici o biserică veche și un suflet mare ci că este o biserică măreață și un suflet și mai mare, încărcat și împodobit cu credință.

De aceea vă îndemn din toată inima să țineți legătura cu biserica, s'o cercetați și să vă rugați.

În nădejdea că ați ascultat toate sfaturile noastre vă binecuvântăm și vă urăm ca bunul Dumnezeu să vă ajute, dăruindu-vă pace și mulțumire sufletească.

Iubiții mei, Domnul și Mântuitorul Hristos este atâta vreme între voi cât îi veți chema între voi. Sufletele stăpânite de El sunt suflete în care se revarsă iubirea, buna înțelegere și pacea desăvârșită. Deci Domnul Iisus Hristos să sălășluiască în sufletele voastre.

Rog pe bunul și Atotputernicul Dumnezeu, ca luând în primire această casă închinată Lui, să vă la sub ocrotirea Sa cea sfântă și să vă sprijine în toată viața voastră.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți.

A urmat apoi, în sala școalei din localitate, o frățească agapă. Cu acest prilej s'au rostit câteva cuvântări de către Protoiereul plășii, Ștefan Costea și de către dl. ing. Virgil Constantinescu, unul din ctitorii acestei biserici, cari și-au exprimat bucuria pentru trăirea acestor frumoase clipe laolaltă și pentru terminarea acestui măreț locaș.

Dl. Păcuraru, vice președinte al Comitetului Provizoriu Județean, a luat cuvântul și a accentuat — între altele — că și pe tărâm bisericesc, credincioșii trebuie să recapete o nouă orientare sufletească. Să se ducă lupta de lămurire a poporului și să se dea pe față dușmanii Patriei, care răspândesc minciuni asupra deplinei libertăți religioase din țara noastră. Dacă ar vedea acești dușmani ai poporului cele petrecute aici în Petroșani, spune d-sa, s'ar rușina de toată ponegrirea și denaturarea adevărului.

A răspuns I. P. S. Patriarh care, într'o cuvântare de strânsă logică și documentat a arătat raporturile dintre Biserica noastră Ortodoxă și Statul democratic al țării noastre. Intre altele, a spus: «Colaborarea între Biserică și Stat este sinceră, loială. Biserica este instituție de Stat. Ea își are sectorul ei în care își dă tot aportul ei sincer pentru propășirea Statului și noii așezări sociale din Republica Populară Română. Biserica a fost încadrată între instituțiile de Stat; preotul este deci un funcționar de Stat.

Conducătorii Bisericii au adâncă prețuire față de Statul de democrație populară de azi și față de conducătorii lui politici. Cei ce fac greșala de a împiedeca exercitarea libertății religioase, se descopără ca dușmani ai poporului. În privința libertății religioase, să citească cu atenție rezoluția Partidului Muncitoresc Român și declarațiile D-lui Gheorghe Gheorgiu-Dej, Secretar General al Partidului și Prim Vice Președinte al Consiliului de Miniștri și se vor lămuri pe deplin.

De două mii de ani predicăm lupta împotriva păcatului lăcomiei și exploatării omului; de două mii de ani propoveduim dragostea, buna înțelegere și pacea în lume. Este drept că suntem în slujba unei concepții idealiste; iar Partidul Muncitoresc Român în slujba unei concepții materialiste. Aceasta nu ne împiedică însă să colaborăm sincer. Pe teren social ne întâlnim și avem puncte de contact și de convergență. Va sosi revista

«Ortodoxia», închinată libertății religioase, în care se poate vedea și se poate oricine lămuri asupra marelui importanțe ce o prezintă această problemă. Dl. Vasile Luca, Secretar al Partidului Muncitoresc Român, Vice Președinte al Consiliului de Miniștri și Ministru de Finanțe, arată foarte clar prin declarațiile făcute, punctele de contact, de deosebire, ce există între concepția noastră idealistă și cea a materialismului istoric.

Este adevărat că noi milităm pentru un ideal, însă închinăm munca noastră și pentru propășirea și întărirea vieții sociale. Colaborând unii cu alții, putem propăși pe toate țărâmurile vieții noastre. Raporturile între Biserică și Stat sunt de perfectă frăție. Cu toții încordăm toate puterile noastre pentru prosperarea Republicii Populare Române.

Sfatul meu către preoți nu este decât acela de a fi mai activi și să lucreze cu toată sinceritatea pentru progresul spiritual și cel social. Toate cele indicate în revistele noastre teologice și eparhiale să fie făcute cunoscut tuturor. Domnii învățători să cunoască chiar din revistele noastre raporturile precise dintre Biserică și Stat.

Trebue dusă o acțiune politică de lămurire. Căci în felul acesta se stabilește o legătură de prietenie. Să nu vă izolați. Izolarea este echivalentă cu moartea. Toți să muncim zi și noapte pentru ridicarea poporului și a Republicii Populare Române. Ași vrea să aud vești bune, prin fapte.

Pe la orele 4,30 p. m. I. P. S. Patriarh a pornit spre Giurgiu spre a continua vizitele canonice începute în ajun. A fost petrecut cu multă iubire de către fiii duhovnicești — cler și credincioși — până la automobil, împărțind tuturor patriarhicești binecuvântări.

La ora 5,30 p. m. a ajuns în Giurgiu unde a vizitat mai întâi Biserica Sf. Nicolae, care a fost dăruită de bombardamente aeriene în timpul războiului, consolidată și refăcută în anii trecuți, iar în prezent în curs de pictare. Pictorul Nicolae Stoica execută pictură neo-bizantină în frescă și este una din cele mai reușite picturi ale pictorului. Așteptat iarăși de mulți credincioși, I. P. S. Sa a fost primit, după tradiție, cu tot fastul și cinstirea cuvenită.

C. Preot Gongescu, parohul Bisericii, a rostit cu acest prilej următoarea cuvântare:

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Intr'o împrejurare ca aceasta, când însuși Capul Bisericii noastre se pogoară din înaltul scaun patriarhal, ca să cerceteze pe cei ce-i sunt încredințați a-i conduce pe calea mântuirii, statornicită în lume de însuși Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, — inima noastră, sufletul nostru, întreaga noastră ființă este cuprinsă de o bucurie duhovnicească atât de mare, fricât cuvintele noastre sunt prea slabe, pentru a o putea exprima îndeajuns.

Primul Patriarh al poporului este astăzi în mijlocul lui pentru a-l binecuvânta, pentru a-l sfinți, pentru a ne împărtăși cuvânt de încurajare și de învățătură. Și acestea nu sunt vorbe, ci fapte, deoarece înaltul cuvânt ce ați semănat aseară în inimile noastre, ne-a hrănit sufletul și ne-a dat noi puteri cu care luptând în lumea aceasta, să împlinim poruncile Domnului și să călcăm ispitele și îndemnurile diavolești și astfel să dobândim mulțumire în lumea aceasta și fericire în viața viitoare.

Înalt Prea Fericite Stăpâne,

În aceste clipe vizitați biserica Sf. Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni și grabnic ajutor al celor ce sunt în nevoi. Zidită în anul 1830 pe ruinele geamiei mahomedane, din îndemnul și cu concursul moral și material al țarului Nicolae I al Rusiei, prin generalul Kiseleff, nu numai în amintirea biruințelor trupelor rusești ce au desrobit orașul Giurgiu de sub stăpânirea turcească, cum arată destul de clar pisaniile din tinda bisericii, ci mai ales prin aceasta a urmărit să întărească dragostea ce trebuie să existe între cele două Biserici ortodoxe, a poporului rus și român.

Inzestrată cu multă dărnicie, cu toate odoarele necesare cultului, acest sfânt locaș ce avea să străjuiască la hotarul țării pentru a păstra dreapta credință, prin așezarea ei geografică, în nici un războiu n'a fost scutită de bombardamente și stricăciuni. Dar nicicând n'a fost mai sdruncinată și avariata ca în vara anului 1944, când în ziua de 26 August, ora 9 dimineața, în retragerea lor, atacul și focul trupelor germane au distrus-o aproape în întregime.

Dărămată, arsă și văduvită de toate odoarele ei, în primăvara anului 1945, prin concursul tuturor credincioșilor din acest

oraș, este refăcută așa cum se prezintă astăzi, consolidată pentru multe veacuri, înzestrată cu toate odoarele necesare, și în prezent străduindu-ne la pictura ei, care este în curs de executare.

Inalt Prea Fericite Stăpâne,

Sf. Ierarh Nicolae, în calitate de arhipăstor, s'a coborât de multe ori în mijlocul celor nevoiași, pentru a-i ajuta, pentru a le ușura sarcinile. Intre multele minuni și faceri de bine este neîntrecută în frumusețe ajutorarea celor trei fecioare sărace cu trei pungi de aur.

Inalt Prea Sfinția Voastră v'ați coborât astăzi în mijlocul nostru, pentru a ne încuraja în strădaniile noastre, întru înfrumusețarea sf. locașuri, nu numai cu cuvinte și sfaturi, ci mai ales cu fapte. Pentru aceasta ne-ați bucurat cele două biserici din Giurgiu, biserica Sf. Ierarh Nicolae și Adormirea Maiei Domnului, cu câte 50.000 lei pentru continuarea pieturii.

Această danie ne bucură nu numai pentru faptul că cu ea ne putem continua opera noastră, dar mai ales că este făcută chiar dela prima vizită canonică, dela prima cunoștință ce se face astăzi între Arhipăstor și turma cea cuvântătoare de aci.

Această danie este pentru noi o predică vie și puternică, din care putem trage mai multe învățături:

I. Cei ce ajută Biserica se sfințesc, căci cuvintele din rugăciunea amvonului sună: «Sfințește pe cei ce iubesc podoaba casei Tale, Doamne».

Al II-lea că predica noastră, cuvântul nostru, trebuie să fie totdeauna urmat, întărit de fapte.

Pentru toate aceste daruri naturale și mai ales duhovnicești, cu care ne-ați învrednicit astăzi, cu venirea Inalt Prea Sfinției Voastre în mijlocul nostru, clerul și drept-credincioșii din Giurgiu, vă suntem adânc recunoscători, iar această recunoștință o vom arăta urmându-vă sfaturile și învățăturile prin care ne-ați asigurat că vom dobândi fericirea în sufletele și în căminele noastre.

Ne-ați încălzit, ne-ați sfințit și ne-ați întărit cu dragostea ce ați revărsat cu venirea Inalt Prea Sfinției Voastre.

Clerul și credincioșii se asociază astăzi și întotdeauna și în-

dreptându-și ochii sufletești spre Cel de sus, se roagă cu o singură gură și cu un singur cuget, strigând:

«Întăiu pomenește Doamne, pe Înalt Prea Sfințitul nostru Arhipăstor și Mitropolit Justinian, Prea Fericitul Patriarh al poporului român, pe care-l dăruște sfintelor Tale biserici, în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelung înzilit, drept îndreptând cuvântul adevărului Tău».

Intru mulți ani, Înalt Prea Fericite Stăpâne!

A răspuns I. P. S. Patriarh care și-a exprimat via Sa mulțumire pentru munca depusă de Preotul Gongescu în restaurarea acestei biserici și fiindcă această biserică este în curs de pictare, donează din partea Sf. Arhiepiscopii suma de lei 100.000.

A dat apoi sfaturi și îndemnuri poporului pentru o viață de bună înțelegere, de pace și iubire evanghelică.

De acolo a pornit spre biserica Sf. Gheorghe, unde erau adunați credincioșii, așteptând sosirea I. P. S. Sale. Primit cu toată căldura, după cuvântul de bun sosit al părintelui paroh, I.P.S. Sa a ținut o cuvântare în care a dezvoltat pe larg tema: «Grija de suflet». A vorbit cu multă însuflețire, dând sfaturi credincioșilor de a fi nu numai buni creștini ci și cetățeni loiali ai Patriei noastre.

Deși erau orele 7 și 30 și întinericul se lăsa des, a pornit spre biserica Eroilor, unde de asemenea a fost întâmpinat de preoții bisericii și de credincioșii ce-l așteptau vizita. Aci biserică mare, încăpătoare, cu arhitectură interesantă ce iese din comun, cu turla mare și sâni naosului largi, sprijiniți pe coloane puternice.

După prezentarea raportului și urărilor făcute de preotul paroh, I. P. S. Sa a vorbit poporului despre muncă, arătând pe larg importanța ei atât din punct de vedere evanghelic cât și social. Sfătuște și îndeamnă poporul și clerul de a continua să muncească cu râvnă, pentru binele lor și propășirea Patriei noastre.

După ora 8 seara, luându-și rămas bun dela Preoții și credincioșii din Giurgiu, I. P. S. Sa a pornit spre București cu aceeași voie bună și plin de energie sufletească. Pretutindeni neobosit, voios, doritor de a propovădui cuvântul și învățătura

Evangeliei și a Bisericii Ortodoxe, I. P. S. Sa a revărsat în sufletele credincioșilor un nou suflu de viață spirituală.

Astfel s'a încheiat activitatea de două zile, încărcată de bogate roade duhovnicești.

La orele 9 și 30 seara a sosit la reședința Patriarhală, mulțumit de toată munca depusă în apostolatul său evanghelic și social.

Consilier

VIZITA CANONICĂ

A I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN LA PLOEȘTI ȘI SFINTÎREA BISERICII DIN COM. BOLDEȘTI-PRAHOVA

Incălzit de aceleași scumpe simțăminte evanghelice și stăpânit de un înalt comandament de Arhipăstor, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a pășit din nou în mijlocul poporului și clerului, luând parte la sfințirea bisericii din comuna Boldești județul Prahova și în drum spre acest lăcaș a făcut vizită canonică în orașul Ploești.

În după amiaza zilei de Sâmbătă 29 Octombrie a. c., I. P. S. Sa a pornit spre Ploești însoțit de dl. I. Modoran, director la Administrația Patriarhală, de PP. CC. Consilieri: Gh. Vintilescu, Alex. Săvulescu și Ath. Preda dela Consiliul Național Bisericesc, P. C. Preot Alexandru Ionescu, Inspector Șef la Sf. Patriarhie, precum și de PP. CC. Consilieri: Gh. Soare, Gh. Pașoi, Simion Neaga și D. Cristescu, dela Arhiepiscopia Bucureștilor și P. C. Virgil Godeanu, Inspector Eparhial.

La Catedrala orașului, I. P. S. Patriarh a fost primit cu deosebită căldură sufletească de către toți preoții din Ploești în frunte cu P. C. Protoiereu de județ, Alex. Vlăiculescu și de mulți credincioși. La intrarea în biserică, I. P. S. Sa a fost primit cu crucea și Sf. Evanghelie de către soborul preoților dela Catedrala orașului. Corul Catedralei a intonat Imnul Patriarhal, iar preoții au cântat «Pre Stăpânul și Arhiereul nostru».

După săvârșirea unui Te-Deum, P. C. Protoiereu de județ, Alex. Vlăiculescu, în numele clerului și poporului a rostit următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite și Prea Fericite Stăpâne,

Clerul ploștean, dimpreună cu poporul, este fericit că le-ați oferit prilejul de a vă avea în mijlocul lor.

Vă întâmpină cu toată dragostea și respectul și din inimă vă spune: «Bine ați venit».

Clerul și credincioșii ploșteni sunt doritori să asculte sfatul și îndrumările Inaltului lor Păstor.

Ca protopop al Județului Prahova, și al Protoieriei Ploști, din încrederea I. P. S. Voastre, îmi cer îngăduința de a Vă prezenta raportul asupra situației privite din punctul de vedere gospodăresc și pastoral al clerului Ploștean, cum și din punct de vedere al trăirii vieții moral-religioase a credincioșilor.

În orașul nostru sunt 24 parohii, cu 45 preoți, doi diaconi și 28 cântăreți bisericești.

Avem 17 biserici și 7 capele, toate în stare de funcționare.

În timpul bombardamentelor aproape toate bisericile au suferit avarii.

Astăzi Capelele sunt corespunzătoare săvârșirii serviciilor religioase.

Bisericile avariate au fost reparate.

După 23 August 1944, au fost terminate și redat cultului următoarele 3 biserici:

1. Sf. Împărați, dărâmată parțial de cutremur și apoi avariată de bombe, a fost refăcută complet și s'a redeschis în anul 1945.

2. Sf. Gheorghe-Vechi, avariată grav de cutremur și cu lucrările de refacere aproape terminate, a fost din nou grav avariată de bombe.

3. Sf. Pantelimon, dărâmată de cutremur și atinsă de bombe, a fost refăcută și s'a redat cultului în anul 1946.

Menționez că această biserică s'a refăcut cu ajutorul exclusiv al autorităților.

Pridvorul Bisericii Sf. Haralambie, atins de o bombă incendiară, a fost refăcut.

S'au executat lucrări de înfrumusețare în ultimii ani la următoarele biserici: Sf. Spiiridon, Sf. Vasile și Sf. Vineri.

Case parohiale au fost 19, toate construite prin stăruința CC. preoți și cu sprijinul credincioșilor.

Au fost distruse total de bombe 3 case parohiale: Sf. Ecaterina, Sf. Ilie și Sf. Treime.

Au fost dărâmate parțial 2 case parohiale: La Sf. Haralambie și la Sf. Gheorghe Vechi.

S'a refăcut casa parohială dela Biserica Sf. Haralambie în 1945, iar în 1946, s'a terminat reconstrucția casei parohiale dela biserica Sf. Treime.

Deasemenea casa parohială dela biserica Sf. Ecaterina și casa parohială dela biserica Sf. Ilie s'au reconstruit și au fost transformate în capele, preoții respectivi renunțând la fostele lor locuințe.

Bisericile, capelele, parcurile bisericilor sunt bine îngrijite prin vrednicia CC. Preoți și grija credincioșilor.

Serviciile divine sunt săvârșite cu punctualitate și în conformitate cu regulile bisericești.

Pentru înfrumusețarea cultului divin, cinci biserici au coruri susținute de credincioși.

Cântăreții bisericești colaborează cu preoții și-și fac datoria.

Paracliserii sunt în întrecere în ceia ce privește curățenia bisericilor.

În general, ȋlerul ploștean caută să activeze în spiritul înouitor potrivit dorinței I. P. S. Voastre.

C. C. Preoți stau permanent la postul lor. Nu avem nici o plângere din partea credincioșilor că preoții lor nu i-ar fi servit la vreme.

Pe lângă săvârșirea actelor de cult, CC. Preoți dau sprijinul moral și material credincioșilor lor.

Indrumări cu caracter social, în legătură cu transformările sociale, în vederea justei înțelegeri a lucrurilor, CC. Preoți, ei însăși orientați în ședințele noastre plenare, le dau credincioșilor lor.

Consiliile parohiale provizorii și Epitropiile au fost constituite la toate parohiile și au intrat în executarea atribuțiilor lor.

Raporturile CC. Preoți cu Protoieria sunt din cele mai bune. Nu din teamă, ci din conștiință.

Față de autoritățile administrative, CC. Preoți au o atitudine de respect. Nu ni s'a semnalat vreun caz de abatere dela

această îndatorire. Unele lipsuri și slăbiciuni, aproape neobservate, sunt pe punctul de a fi lichidate.

În concluzie, clerul ploștean își face datoria în spiritul înviitor în care I. P. S. Voastră dorește să se desvolte Biserica.

Credincioșii ploșteni, în majoritate sunt practicanți, cu viață morală curată, disciplinați, respectoși nu numai față de biserică ci și față de autoritatea administrativă. Trăesc în deplină pace și armonie cu concetățenii lor, fără discriminări de rasă sau religie. Se supun din convingere dispozițiunilor date de autorități și din convingere dau conducerii Republicii noastre ce i se cuvine și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.

Libertatea de conștiință, libertatea de credință religioasă exercitarea liberă a cultului nu au fost și nici nu este stingherită.

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Clerul și credincioșii ploșteni și prahoveni au putut descifra și înțelege vremurile de înviore socială și aceasta datorită în mare măsură sfaturilor și necontenitelor îndrumări pe care Le-ați dat și Le dați clerului și poporului.

Îndrumarea preoțimei către un apostolat social, chemarea preoțimei la cursurile de îndrumare, a însemnat punerea în aplicare a gândului exprimat de I. P. S. Voastră de a înarma clerul cu armele duhului celui nou pentru a fi în stare să ajute pe omul unei societăți pașnice și plină de iubire.

Acțiunea I. P. S. Voastre pentru readucerea în sânul bisericii Ortodoxe a credincioșilor de rit greco-catolic din Ardeal, nu a rămas fără răsunet în inimile populației ploștene. Și aici la Ploști, un mare număr de credincioși greco-catolici au revenit la Biserica Ortodoxă.

Călătoria la Moscova din anul trecut, primirea ce Vi s'a făcut acolo, problemele discutate în conferința Ierarhilor Bisericilor Ortodoxe, reluarea legăturilor cu Biserica Ortodoxă Rusă, toate aceste acțiuni au fost urmărite cu tot interesul de clerul și credincioșii ploșteni și prahoveni.

Situația Bisericii Ortodoxe, după cum e și firesc de altfel în lagărul celor ce luptă pentru pace și înfrățirea între popoare, acțiune la care contribuția I. P. S. Voastre nu e fără însemnătate, a fost privită cu simpatie de tot poporul orașului și județului nostru.

Cler și popor dreptcredincios pătruns de adevărul că evanghelia sufletului trebuie înbinată cu evanghelia muncii, că preotul trebuie să fie acolo unde este poporul, unde este munca, că în ordinea vieții pământești Biserica trebuie să pășească alături de necesitățile de dezvoltare ale poporului — vom urma întocmai sfaturile și îndrumările înaltului nostru Păstor.

Ne luăm ca sarcini de viitor: să transformăm amvoanele în tribune de pace și dragoste între oameni. Să fim prezenți la toate chemările de interes obștesc. Să ne facem complet datoria, luptând ca Biserica să devină o instituție vie, ale cărei acțiuni să fie îndreptate spre binele obștesc — în duhul dragostei creștine. În acest spirit și sub îndrumarea I. P. S. Voastre, în calitate pe care o dețineți, nu numai că voi difuza directivele pe care le veți da și în viitor clerului, dar voi controla aplicarea lor efectivă, știut fiind că nu se poate ca sămânța bună să nu rodească, dacă terenul este destelenit și germinarea supravegheată.

Înceind raportul meu, în numele clerului și credincioșilor ploșteni, vă mulțumim cu recunoștință pentru cinstea deosebită ce ne-ați făcut, venind în mijlocul nostru. Mulțumim PP. CC. Consilieri cari sunt prezenți în mijlocul nostru. Mulțumim autorităților administrative, care ne arată toată înțelegerea. Mulțumim oamenilor muncii, cari pe linia socială, depun eforturi pentru o mai bună stare a întregului popor.

Vă dorim sănătate și rodnică păstorie, pentru binele Bisericii noastre.

Dorim prosperitate R. P. R., sub semnul păcii și al dragostei frățești.

Să trăiți întru mulți ani I. P. S. Stăpâne.

A răspuns I. P. S. Patriarh Justinian, care între altele a grăit cele ce urmează:

Prea Cucernici Părinți și iubiți credincioși,

La salutul ce mi-ați adus cu ocazia primei vizite în orașul Ploști și în această catedrală, vă răspund cu: «Bine v'am găsit».

Mai întâi vă cer scuze că deși am trecut de mai multe ori prin orașul Ploști, abia după un an și jumătate am putut să

mă invrednicesc să vin la Dvs. și să iau contact cu păstorii sufletești și cu Dvs.

Din cele relatate de P. C. Protopop cred că ați putut să vă convingeți asupra multor probleme rezolvate în scurtă vreme. Preoții Dvs. cunosc aceste probleme și mulțumim lui Dumnezeu că toate s'au rezolvat favorabil pen'ru buna orânduire în sânul Bisericii și în Republica Populară Română.

Iubiți credincioși,

Am trecut de atâtea ori prin orașul Ploești și am admirat totdeauna faptele credinței Dvs., care vorbesc și grăiesc celor ce trec prin Ploești, prin turlile frumoase ale bisericilor, ale acestor temple mărețe în care sufletul se adapă din izvorul Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos. Credința este un dar dela Dumnezeu și este puternică, este mântuitoare, dătătoare de pace, liniște, în atâta măsură încât e legată cu dumnezeirea prin dragoste. Sufletul e legat cu Dumnezeu și încălzit dela cuvântul Sf. Evangheliei. Dragostea sporește în viața noastră, atâta timp cât ne lăsăm stăpâniți de iubirea de Dumnezeu.

Spune Apostolul Pavel în Epistola I către Corinteni: «Dacă aș grăi în limbi omenești și îngerești iar dragostea nu aș avea, făcutu-m'am aramă sunătoare și chimval răsunător. De aș avea darul proorociei, de aș ști toate tainele și de aș avea toată știința și credința încât să mut și munții, iar dragoste n'aș avea, nimica n'aș fi. Și de aș împărți toată averea mea și de aș da trupul meu să-l ardă, iar dragoste n'aș avea, nimica nu mi-ar folosi».

Tot așa este cu fiecare din noi, iubiți credincioși, oricâtă știință am avea în mintea noastră, oricâtă muncă am realiza prin mâinile noastre, de nu avem dragoste, suntem niște tîlchichele răsunătoare. De aceea, iubiți credincioși, am înat act cu toată bucuria despre viața religioasă din Ploești și Prahova și m'am bucurat când părintele Protopop spune că toți credincioșii au viață religios-morală demnă de credință și că această viață religioasă-morală se desfășoară aci în duhul păcii și al dragostei, fără dușmanii de rasă și credință religioasă.

Iubiți credincioși, Biserica Ortodoxă Română în primul rând era datoră să ia legături cu marea Biserică vecină, Biserica Ortodoxă din U. R. S. S. De aproape 30 de ani, Biserica Orto-

doxă Română nu mai avea legături cu Biserica vecină și nu mai cunoștea viața religioasă de acolo. După acest răstimp de ani am reluat și am restabilit legături de dragoste și bună înțelegere, convinși că aceste legături vor stabili legături de pace și bună înțelegere între cele două popoare.

În al doilea rând, Biserica Ortodoxă Română s'a angajat pentru apărarea păcii. Îmi îngădui să fac apel la inimile credincioșilor acestui oraș care are atâtea ruine de pe urma războiului. Biserica Ortodoxă Română nu putea avea alt drum mai bun decât acela care urma pacea. Din nefericire, în fața noastră este o Biserică creștină, Biserica romano-catolică, care propagă războiul. D-voastră ați constatat cât de nedreaptă este atitudinea statului papal împotriva Bisericii Ortodoxe Române. În scurtă vreme lumea va fi pusă în situația să constate că aceste acțiuni defăimătoare au fost ultimile svârcoliri ale un om, papa, urmaș al împăraților romani și nu al lui Hristos. Papa se găsește în lagărul ce urmărește supunerea altor state.

România, Biserica Ortodoxă Română este dintre cele mai încercate din partea Statului papal. Atâta vreme cât au fost ajutate de dinastiile conducătoare ne socoteau pe noi ca o Biserică a sărăcimii. După înlăurarea monarhiei a urmat un act important: revenirea credincioșilor greco-catolici în sânul Bisericii noastre. Părintele Protopop ne-a amintit azi un act frumos că și greco-catolicii din Ploești au revenit în sânul Bisericii noastre. Să fie bine veniți! Îi asigurăm că vor găsi în rândurile noastre adevărata credință și nu acel creștinism agresiv pe care-l propagă Roma. Noi n'am făcut așa, nu vom face.

Aici în județ, aproape, este Posada, locul unde a fost înfrânt Carol Robert. Credincioșii au găsit acolo atâtea călugări catolici cu paloșul la brâu și cu cruci ascunse la piept. Românii noștri au rămas uimiți în fața acestei falsități. Ei bine, nu veți găsi în rândurile noastre acest creștinism agresiv. Credincioșii catolici să-și păstreze credința lor. Noi nu avem nimic cu ei, ci cu Statul papal, care a infumurat pe un om să se creadă urmaș al lui Hristos. El nu poate fi înlocuit și nu poate avea de urmaș pe papa. Statul papal este organizat ca un Stat și nu ca o Biserică. Fiți bineveniți în mijlocul nostru și încălziți-vă de spiritul tradiției și dragostei lui Hristos. Gândiți-vă la atât: 250 de ani de prigoană în Ardeal, 250 de ani au băgat în pământ mii

de credincioși. Tineri, bătrâni, femei, copii, preoți și intelectuali au putrezit în temnițe zeci de ani și s'au stins în închisorile dela Kufstein și din alte părți. În jurul Bisericii zec mii de credincioși uciși de agenții statutului dela Roma. Inocențiu Klein stă 32 de ani închis până când moare în temniță. Nu pot să vă arăt toată lista celor ce au căzut din cauza Statului papal dela Roma. Nu avem pe conștiința noastră nicio greșală; nu am prigonit și nu vom prigoni pe nimeni. Nu ca o slăbiciune, ci ca o bunătate izvorită din credința noastră.

În ceea ce privește țința noastră, mărturisim că nu ne vom da la o parte și vom intra în rândurile lor spre a aduce în staulul dreptei credințe pe toți foștii greco-catolici, ce ne-au fost răpiți acum 250 de ani.

Am realizat un mare act: unificarea sufletească a poporului nostru. Nu se făcuse până anul trecut.

Noi am anunțat că Biserica Ortodoxă Română nu va avea niciodată același drum cu dușmanii Patriei noastre. De aceea, activitatea clerului și a ierarhiei este îndreptată în această direcție. Noi nu am avut și nu vom avea scopuri politice. Biserica noastră are probleme religioase în atenția și în strădania ei. Preocupările noastre sunt ca Biserica Ortodoxă creștină să mântuie sufletele credincioșilor Bisericii noastre.

În al doilea rând, se cade să ne unim cu cei ce urmăresc fericirea pământească a credincioșilor Bisericii noastre și de a stărui ca în țara noastră să fie precum în cer așa și pe pământ. Chestiunile de ordin politic aparțin Statului; pentru noi este terenul spiritual.

Ca Biserica, am propovăduit învățătura împotriva celor lacomi. Când Iisus Hristos n'a avut unde să-și plece capul și ca pasărea un cuib, de ce credinciosul să-și lege viața de bunurile pământești, când poruncile Evangheliei sunt altele. Când știu, ca credincios, că viața este scurtă și că ea este ca o pregătire pentru veșnicie. Atunci de ce să te legi de case, de averi? Luptă-te să câștigi cele creștinești, cele spirituale, căci zice Mântuitorul: «Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?».

Deci creștinul să nu-și lege viața de bunurile lumii acestela și să ducă viața în dragoste, după cum iarăși spune Domnul: «După aceasta va cunoaște lumea că sunteți ucenici ai Mei, de veți avea dragoste între voi». Și atunci sunt atâția cari și-au

legat viața de bunurile lumii acestela și au supt sângele fraților lor; pentru noi nu mai contează ca creștini. Noi nu avem nevoie de cei care aduc odată pe an lumânări și le aprind în biserică, ci de sufletele înălțate până la cer. Voia lui Dumnezeu să fie îndeplinită de fiecare credincios. Cine va face voia lui Dumnezeu izgonește toată vrajba, ura și viclenia.

Iubiți credincioși, am ținut la început să vă felicit pentru aceste temple mărețe, cum este și această catedrală în care ne găsim. V'am explicat de ce noi nu suntem de acord cu conduita unei Biserici surori, care are tendințe imperialiste. Ne opunem acestei politici care nu este creștină. Pentru acest fapt era firesc să se înceapă o propagandă împotriva noastră.

Cred că nu sunteți trestie bătută de vânt, ci pietre de granit ale edificiului Bisericii Ortodoxe Române, cum zice Evanghelia, adevărate temple zidite pe temelie puternică și că o asemenea propagandă o respingem cu toată energia. Am căutat să vă lămuresc asupra acestor puncte.

Vă îndemn și vă sfătuiesc să fiți pionii Bisericii noastre. Să fiți ascultători preoților Dvs. Ei sunt orânduți să vă îndrumeze și să vă arate calea cea bună și ei dau socoteală lui Dumnezeu de sufletele Dvs.

În acelaș timp vă sfătuiesc să fiți cetățeni loiali ai R. P. R. și să acordați toată încrederea în opera Statului. Și conducătorii noștri doresc binele poporului și fericirea fiecărui om.

Spunându-vă acestea, din toată inima vă aduc mulțumiri și nu voi uita niciodată această primă întâlnire și nu voi uita dragostea cu care m-ați primit, în număr așa de mare.

Pentru cei de față vă dăruiesc binecuvântarea mea și rog pe Mântuitorul Hristos să reverse darul Său, indemnându-vă să trăiți în pace și bună înțelegere ca să petreceți viața în fericire și bucurie.

Mântuitorul Iisus Hristos să vă dăruiască putere sufletească pentru a învinge orice pornire și tendință spre rău și să vă îmbogățiți sufletele pentru a dobândi fericirea cea cerească.

Darul Domnului Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți. Amin.

După terminarea acestei însuflețite manifestațiuni religioase, I. P. S. Patriarh a mers la Protoieria din localitate, unde

timp de aproape două ore a dat lămuriri, sfaturi și îndemnuri tuturor preoților din oraș pentru o activitate pastorală cât mai vie. La orele 8,30 în aceeași seară, s'a rulat la cinematograful «Modern» din localitate, o serie de filme aduse dela Sf. Patriarhie și anume: Solemnitățile dela Moscova din luna Iulie 1948, cu prilejul reuniunii tuturor Întâistătătorilor Bisericii Ortodoxe din întreaga lume, precum și solemnitatea dela Alba Iulia din 21 Octomvrie 1948, cu privire la revenirea în sânul Bisericii Ortodoxe a fraților greco-catolici.

Au luat parte la vizionarea acestor filme mulți credincioși, cari au avut un deosebit prilej să se documenteze și să se lămurească asupra libertății religioase din U.R.S.S., precum și asupra credincioșiei ce există în bisericile din Moscova. Intreaga asistență a trăit clipe de adâncă bucurie sufletească pentru duhovniceasca petrecere laolaltă în această atmosferă de înaltă spiritualitate. În seara aceleiași zile, I. P. S. Sa împreună cu însoțitorii a cinat la P. C. Protoiereu Alex. Vlăiculescu, unde a și fost găzduit peste noapte.

Duminică 30 Octomvrie la orele 8 dimineața, I. P. S. Patriarh cu întreaga suită a pornit cu automobilele spre Boldești-Prahova, pentru a săvârși sfințirea bisericii din acea comună. La sosirea în Boldești, în sunetul clopotelor și cântându-se Imnul Patriarhal, I. P. S. Sa a fost primit de către toți preoții din Plasa respectivă, în frunte cu P. C. Protoiereu Vasile Constantinescu.

I. P. S. Patriarh a început slujba sfințirii, înconjurat de un sobor alcătuit din PP. CC. Consilieri: Gh. Vintilescu, Alex. Săvulescu, Simion Neaga și P. C. Inspector Eparhial Virgil Godeanu, precum și de protodiaconul Anton Uncu și diaconul Evghenie Dascălușul dela Sf. Patriarhie.

Biserica este impunătoare ca arhitectură, bine executată în planurile ei arhitectonice, încăpătoare, cu acustică, însă fără pictură, urmând ca această lucrare să se înceapă de îndată, în primăvara anului viitor.

După terminarea ceremoniei de ocolire a noii biserici și după sfințirea ei, a început sărutarea sfintei mese de către credincioși. Rând pe rând, bătrâni și tineri, femei și copii au sărutat

Sfânta Evanghelie și sfânta masă; iar I. P. S. Sa Patriarh, cu crucea în mână, îi binecuvânta pe fiecare.

La orele 11 s'a început Sf. Liturghie, la care corul parohiei Izvoarele-Prahova, sprijinit și de anumite persoane cu talent muzical din Ploești, sub conducerea d-lui Comișel, a dat răspunsurile. La sfârșitul slujbei, P. C. Consilier Administrativ Gh. Soare a citit Decizia Patriarhală prin care Părintele Const. Bercaru, parohul acestei biserici, a fost cinstit cu rangul de «Sachelar», ca o apreciere pentru râvna depusă la ridicarea acestei biserici. La sfârșitul Liturghiei, I. P. S. Patriarh a citit în genunchi rugăciunea de iertare pentru toți credincioșii, care de asemenea, plecați în genunchi, ascultau cu pietate rugăciunea.

La sfârșitul acestei rugăciuni arhieresti de deslegare, C. Preot Const. Bercaru, parohul respectiv, a făcut o dare de seamă asupra lucrărilor efectuate la această biserică, arătând și strădania credincioșilor din acea localitate, care din proprie inițiativă au dăruit sume importante pentru terminarea lucrărilor. A adus omagii și respectoase mulțumiri I. P. S. Patriarh pentru marea cinstire ce a făcut acestei parohii, patronând această înălțătoare solemnitățe.

A răspuns I. P. S. Patriarh, care a rostit o predică plină de avânt și de caldă sfătuire, spunând, între altele, cele ce urmează:

Prea Cucernici Părinți,
Iubiți credincioși.

Am ascultat cu toată luarea aminte, atât raportul preotului paroh cât și al episcopului și luând cunoștință de cuprinsul lor, sufletul mi s'a umplut de cea mai mare bucurie, fiindcă ceea ce am spus clerului nostru, precum și îndemnul nostru s'a putut realiza în comuna Boldești.

Credincioșii de aici au înfăptuit ei înșiși sfatul evanghelic și cel al Sf. Apostol Pavel despre muncă. Biserica noastră a dus neîncetat lucrarea de învățătură către credincioși, de a munci, de a nu fi leneși, cu pilde dela Solomon, unde se găsesc atâtea exemple despre muncă. Înțeleptul Solomon ne trimite să ne învățăm dela albine și dela furnici, iar Sf. Apostol Pavel ne-a învățat să nu fim povară nimănui, și să câștigăm pâinea cu munca noastră, el însuși muncind noaptea la împletit corturi.

Pe lângă datoria de a munci, Biserica noastră a arătat că exploatarea nu numai că nu e bună, ci că este un păcat strigător la cer și a lămurit că cea ce se întâmplă cu trântorii din stup se poate întâmpla și în viața socială a oamenilor.

Prin cuvintele Sfintei Evanghelii am combătut exploatarea, necinstea, lăcomia, goana după strângerea de averi agonisite în mod necinstit, din truda și sudoarea altora.

Cea ce se întâmplă la albine s'a întâmplat în vremea noastră: din stupul albinelor lucrătoare au fost scoși trântorii.

Iubiți credincioși.

Dacă preotul împreună cu Dvs., ați ridicat locaș de închinare, veți avea răsplătă de la Dumnezeu. Preotul paroh a arătat că ctitorul acestei biserici este fiecare dintre D-voastră. Dacă, așa cum ne-a învățat Sf. Evanghelie că banul văduvei este mai de preț de cât al bogatului, apoi cu atât mai mult este mai de preț darul vostru pentru această comună. Atâta vreme cât vor fi aici preoți slujitori, pururea vor fi pomeniți ctitorii acestui sfânt locaș.

Poporul este ctitor și noi în Biserica Ortodoxă suntem cu tot poporul, nu ca în alte biserici. Rog să mă primiți și pe mine ctitor înscriindu-mă cu suma de lei 100.000, pentru terminarea lucrărilor ce mai sunt de făcut pentru pictură. Pentru că, acolo unde constat că dăinuiește unire, pace, bună înțelegere, adăogăm la binecuvântare și punerea umărului.

Iubiți credincioși, fapta măreață, pildă vie a credinței voastre, dovedită prin ridicarea bisericii, constituie o mărturie grăitoare față de cei de acum, dar și față de cei ce vor veni după voi. În privința aceasta v'ați condus după îndemnul Domnului nostru Iisus Hristos: «Nu tot cel ce-mi zice mie Doamne, Doamne va intra într-o împărăție Tatălui Meu, ci cel ce face voia Mea».

Dvs. ați împlinit voia lui Dumnezeu rupând ceva din hrana copiilor pentru zidirea sfântului lăcaș. Bunul Dumnezeu să vegheze și de azi înainte asupra dvs.

Iubiți credincioși, noi cei care am venit de la conducerea bisericii în satul dvs., să știți că am venit stăpâniți de o mare bucurie și am trăit aici cele mai frumoase clipe de viață bisericască și religioasă. Va fi pentru noi o amintire frumoasă și vă rog să primiți toate felicitările pentru ceea ce ați realizat.

Adaog cu acest prilej de a fi permanent ascultători celor ce vin din partea conducerii noastre. Vă rog să știți că Biserica noastră, prin conducătorii săi, conlucrează la binele poporului și că nu are drum comun cu dușmanii țării noastre. Vă îndemn să fiți cetățeni loiali ai Republicii Populare Române.

Datorez conducătorilor acestei comune și întreprinderilor de aici un cuvânt de mulțumire și rog pe părintele paroh să-i asigure că din partea noastră să se aștepte numai la colaborare, nici de cum la refuz. Urez să stăpâniți sănătoși acest locaș de rugă.

În nădejdea că această întâlnire a noastră va fi dat un spor duhovnicesc și că sfințind acest lăcaș al dvs., veți fi tot așa de buni creștini și buni cetățeni, iubind Biserica și Patria, vă dăruim binecuvântarea noastră arhierească și nu voi înceta de a ruga pe Mântuitorul să vegheze asupra sufletelor dvs.

Dumnezeu să reverse toate binecuvântările Lui și să asculte toate rugăciunile ce se vor înălța din acest locaș sfințit.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți

A urmat apoi, o frățească agapă.

La orele 4 p. m., I. P. S. Patriarh a pornit, însoțit de întreaga suită, spre Ploești, unde a continuat vizita canonică la mai multe biserici din acea localitate. La orele 4 și jumătate a ajuns în Ploești, și a vizitat mai întâi biserica Sf. Vasile, unde a fost așteptat de foarte mulți credincioși cu râvnă pentru casa Domnului. Biserica Sf. Vasile este o biserică dela periferia orașului, mare și foarte încăpătoare. A fost plină de lume: copii, tineri, bătrâni, masați pretutindeni, cum nu s'a văzut nicăeri în altă parte. Biserica Sf. Vasile este la periferia orașului; însă este o biserică de centru și cu întâietate în ceea ce privește lucrarea duhovnicească ce se desfășoară de preoții slujitori ai ei.

I. P. S. Patriarh a fost primit potrivit tradiției de către tot soborul acelei biserici, în sunetul clopotelor, credincioșii cântând toți în unison «Pre Stăpânul și Arhiereul nostru»; iar în timp când I. P. S. Sa se închina la icoane, toți credincioșii au cântat «Cuvine-se cu adevărat» și «Apărătoarei Doamnei» pe Psaltichie, executând toate cântările în mod impresionant. Se

vădea o disciplină, o viață de intensă trăire religioasă și o iubire deosebită față de părintele lor duhovnicesc și al țării.

A luat cuvântul părintele Alex. Popescu, parohul bisericii, care într-o vibrantă cuvântare a arătat pe larg iubirea deosebită ce înflăcărează inimile credincioșilor dela acea biserică, atât pentru o intensă pietate și trăire religioasă, cât și pentru marele lor păstor duhovnicesc. După aceea a luat cuvântul — deși se părea că nu mai are rost — părintele Galeriu, slujitor la acea biserică, care într'un cuvânt bine chibzuit și în care se vedea râvna duhovnicească a unui vrednic slujitor al Domnului, arătând într'o scurtă dare de seamă toată lucrarea de ordin pastoral, ce se desfășoară la această biserică, atât în ceea ce privește catehizarea cât și în ceea ce privește nepotolita râvnă a credincioșilor pentru dorul mântuirii. De altfel, ținem să remarcăm că lucrarea duhovnicească dela această biserică se datorește în mare parte acestui apostol plină de râvnă pentru Domnul și pentru mântuirea credincioșilor. Cuvântul său a fost lin și limpede ca izvorul de munte. La sfârșit a prezentat un tablou cu portretul I. P. S. Patriarh, pictat de un credincios din acea parohie, pe care l-a dăruit I. P. S. Sale ca o expresiune vie a dragostei ce o poartă permanent I. P. S. Patriarh Justinian. A fost o clipă impresionantă când părintele Const. Galeriu, cu o ținută preotească din cele mai corecte, cu înfățișarea ce trădează o pietate și o convingere creștinească, Cucernicia Sa a mers din fața sfântului Altar, printre cordonul de credincioși, până la jețul arhieresc cu câte un mic popas în care își continua cuvântul său într'aripat, și a predat tabloul I. P. S. Patriarh.

A răspuns I. P. S. Patriarh, care într'un cuvânt plin de avânt și de căldură duhovnicească, dar și cu chibzuință de adevărat părinte duhovnicesc, a grăit, — printre altele, — cele ce urmează:

Prea Cucernici Preoți,

Iubiți credincioși,

Am primit invitația de a vizita biserica și adunarea Dvs. dela această biserică cu foarte multă bucurie, aflând că Dvs. sunteți credincioși practicanți cari trăiți viața credinței mai adânc de cât în alte parohii.

Preoții Dvs. îmi povesteau despre această viață și de patronul acestei mișcări: Sf. Vasile cel Mare.

Nu e mai puțin adevărat însă că patronul Bisericii Dvs. este unul din cei mai mari dascăli ai Bisericii Ortodoxe. Ei sunt în acelaș timp și patronii școlilor noastre de teologie și aceasta pentru că împreună cu Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur sunt socotiți cei mai mari dascăli ai creștinismului. Dvs. ați vrut să-i cinstiți și să fiți demni credincioși ai bisericii pe care ei o străjuiesc. Dar desigur că aceste acțiuni izolate nu sunt sortite ca să ajungă la adânci bătrânețe. V'am ascultat la răspunsurile dela ectenii și am văzut laolaltă tineri și bătrâni, bărbați și femei cu voci mai bune și mai puțin bune dar cântând toți din toată inima. E tot ce e plăcut într'o biserică ortodoxă. Am fost de 2 ori în U.R.S.S.: În 1946 și în 1948. În anul 1946 am stat 16 zile și am slujit în trei biserici ortodoxe din Moscova și în două biserici din Kiev. Credincioșii de acolo știu să cânte toată slujba, cântând toți în cor, alternativ și toți cei din biserică rosteau încet rugăciunile, participând astfel activ la toată slujba. În 1948, am călătorit din nou în U.R.S.S., am slujit cu delegația Bisericii Ortodoxe Române în șase biserici din Moscova, în două biserici din Leningrad, în Tiflis din Georgia și am stat 30 de zile în mijlocul credincioșilor din U.R.S.S., trăind cele mai frumoase clipe de viață religioasă, înconjurat de dragostea și evlavia lor care m'au impresionat până la lacrimi.

Dragi mei,

Văzând aceste lucruri frumoase dela marea Caspică și până la marea Neagră și până la marea Baltică, și când ne-am întors acasă am și purces la alcătuirea și organizarea Bisericii Ortodoxe Române, gândindu-ne să facem și noi acelaș lucru. Au început toți I. P. S. Mitropoliți și P. S. Episcopi să spună ce mișcări și asociațiuni religioase sunt și activează în eparhiile lor și am ajuns la concluzia că și credincioșii noștri vor să participe, cântând lui Dumnezeu, să cunoască slujba și deci și alături de preoți să înalțe rugăciuni lui Dumnezeu.

Ce să facem însă când avem peste 200 de astfel de asociațiuni, care nu activează în acelaș fel? Noi am introdus în statutul nostru de organizare pentru toată țara activitatea aceasta ce o desfășurați și Dvs. aici și deci vrem să legalizăm pentru întreaga noastră biserică o activitate unificată. Libertatea religioasă e garantată și apărută de Stat. Așa e scris în Consti-

tuția R. P. R., este legiferat prin legea Cultelor ca să învețe doctrina și să poată exercita cultul oricine și nimeni n'are voie să-i oprească pe credincioși. Noi înșine am dat o pastorală care a fost citită de preoți dvs., în biserici. Deci nu există nici un fel de pericol pentru libertatea religioasă, pentru manifestarea sentimentului religios. Cine se atinge de acest sentiment religios să știți că este un dușman al poporului.

Prin urmare noi am înscris în Statul nostru norme de organizare și de conducere a mișcării religioase în toate eparhiile din țară. Am dat și o decizie de intrare în vigoare a acestui statut în privința aceasta. Am făcut un program pentru toți preoții și pentru toate bisericile din țară. Totodată le vom pune în mână și cărțile necesare (cărți de rugăciuni, cărți de cântare). Am rânduit anumite comisii pentru aceste cărți îndrumătoare de catehizare. Până la 1 Decembrie se vor constitui și comitete parohiale provizorii, compuse din delegații asociațiunilor și mișcărilor religioase ca de exemplu: Oastea Domnului, Patriarhul Miron, Andrei Șaguna, Sf. Vasile etc., ca să intre în legalitate. Deci Dvs. veți avea toate formele legale ca să nu fiți bănuți de vreo activitate protivnică legilor și dispozițiilor date de autorități. În urma desființării tuturor organizațiilor și asociațiunilor, ele își vor urma și îndruma activitatea după îndrumările Sfântului Sinod, și după norme stabilite pentru toți și pretutindeni.

Ce vi se recomandă? Să se folosească Sf. Scriptură, cărțile oficiale ale bisericii și în adunări de catehizare să se învețe cântările Sf. Liturghii și învățăturile să se ia din cărțile sfinților părinți ai Bisericii Ortodoxe.

Iau act cu mare mulțumire că așteptați îndrumare, încurajare, binecuvântare și că atât preoții cât și credincioșii se vor supune acestor norme și îndrumări ale noastre și sunt foarte fericit să constat că așa cum am gândit noi ierarhii planul se va putea executa întocmai.

Credem că îl vom putea împlini căci vedem masa de credincioși, că trăește învățăturile bisericii rânduite de ierarhii noștri. Acest plan nădăjduim că va fi realizat cât mai curând.

Avem încă și altă obligație: să învățăm pe credincioșii noștri să fie în același timp buni patrioți și să-și iubească țara. Preoții noștri vor îndemna și lămurii pe credincioși despre colabora-

rea bisericii noastre cu Statul. Căci pe țărâm social creștinismul cu socialismul merg mână în mână, urmărind aceleași țeluri: pacea și dreptatea socială.

Partea socială și patriotică nu va lipsi deci din activitatea noastră pentru ca să nu se producă un dezechilibru în sufletele credincioșilor noștri. Noi nu ne ocupăm numai de cele sufletești, nici numai de cele trupești, ci în programul nostru căutăm să se desvolte armonic și cele trupești dar și cele sufletești.

O activitate asemănătoare cu cea de aici se va desfășura la toate bisericile din oraș. Să nu vă mândriți, să nu cădeți în această ispită că ați fi întrecut pe ceilalți; dimpotrivă să ajutați cu dragoste și cu bunătate și pe cei dimprejur.

În Oastea Domnului de pildă se producea această desbinare, această diferențiere între frații din aceeași biserică și de aceeași credință, socotindu-se ei a fi mai sfinți, mai mântuiți de cât ceilalți. Mântuirea însă precum și sfințenia aparțin lui Dumnezeu și sunt un dar dela Dumnezeu. Eu Patriarhul ași greși dacă m'ași crede mai sfânt sau mai mântuit de cât orice alt credincios. Este foarte cunoscut cazul lui Ava Pahomie din Pateric. Să nu cădem în păcatul mândriei. Adevăratul creștin zice ca Sf. Apostol Pavel: Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda de cât în neputințele mele. Noi nu ne putem împăca cu acest separatism practicat în Oastea Domnului.

Setei religioase a credincioșilor noștri îi vom răspunde cu această activitate pe care o rânduim în toată țara. Dar turma trebuie să asculte de păstorii săi, adică de preați. Pentru ca să nu ne rătăcim, activitatea noastră se va face sub conducerea și răspunderea preoților noștri.

Prea Cucernici preoți,

Veți primi această decizie până la 1 Decembrie și veți începe această activitate care va fi încadrată legal. Văd această biserică mare și frumoasă. Sunt demni de admirat cei care au ridicat-o. Vă felicit că sunteți urmași demni ai acestor ctitori pentru că văd că biserica este plină, iar dragostea Dvs., pentru credință este așa de mare și atât de ferbinte. Sunt foarte fericit că am avut acest prilej de a fi în mijlocul Dvoastră. Vă doresc un spor duhovnicesc și mai mare pentru câștigarea mântuirii. Rog pe Dumnezeu ca stăruința Dvs., să fie cât mai de

folos pentru ca să întemeiați împărăția păcii nu numai în cer, ci și aici pe pământ. Între oameni, între creștini trebuie să domnească pacea, dragostea și buna înțelegere. Imi îngădui să exprim și o dorință, anume, aceea că ași vrea să aud numai de bine despre dvs. și să află lucruri și mai bune despre colaborarea pentru tot ceea ce este bun și o dărză opoziție față de cei ce caută și doresc războiul.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți.

Cuvântul I. P. S. Patriarh a fost ascultat cu foarte multă atenție de marea masă a credincioșilor din acea biserică. A fost o manifestație religioasă în care s'a cunoscut râvna și munca fără preget a preoților, precum și simțămintele religioase ale credincioșilor față de casa Domnului și Evanghelia lui Hristos.

La plecare, credincioși împreună cu preoții au avut un nou prilej de a-și arăta iubirea lor față de arhipăstorul lor. Toți credincioșii în cor au intonat Imnul Patriarhal și au cântat «Apărătoarei Doamnei».

La biserica Sf. Vasile s'au trăit cu adevărat clipe de înaltă și scumpă pietate creștină. Nu putem să nu remarcăm, odată mai mult, lucrarea pastorală dela această biserică, unde slujitorii altarului și credincioșii formează o inimă și un gând pentru viața religioasă.

Dela această biserică, I. P. S. Patriarh Justinian a pornit spre biserica Sf. Spiridon, unde de asemenea a fost bine primit de clerul alujitor și de credincioși. Biserica Sf. Spiridon este o biserică bine îngrijită și păstrată în bună orânduială în ceea ce privește aspectul ei interior și exterior. După Polihroniu a luat cuvântul Părintele C. A. Popescu, parohul bisericii, care a spus următoarele:

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Dorința noastră de totdeauna a fost să vedem în mijlocul nostru pe conducătorul nostru spiritual. Astăzi când ne-am învrednicit de cea mai mare cinste, ca însăși I. P. S. Patriarh să cerceteze turma Sa, emoția cuprinde sufletul meu în așa măsură încât nu găsesc cuvinte potrivite să pot arăta bucuria ce simțim în această zi de mare sărbătoare a noastră.

Vizita I. P. S. Voastre umple sufletul nostru de o bucurie neștearsă.

Știm că I. P. S. Patriarh Justinian a înțeles cotitura istorică a Patriei noastre. Și dacă ați știut Inalt Prea Sfințite Stăpâne să aduceți un suflu de viață nouă bisericească, dacă ați reușit să dați Bisericii caracterul ei inițial de Biserică vie, de Biserică a poporului și în slujba poporului, aceasta se datorește faptului că sufletul I. P. S. Voastre a fost totdeauna alături de popor, este cu poporul și va fi pentru popor și pentru binele lui. Și înțelegem din această vizită că această mare bucurie ce ne dăruieți acum să primim efectiv înaltele binecuvântări arhieresti ale I. P. S. Voastre, se datorește tot dragostei față de noi, fiii duhovnicești pentru care v'ați desprins din înaltele preocupări administrative ca să rămâneți câteva clipe în mijlocul nostru.

De aceea, I. P. S. Stăpâne, vă rugăm să ne îngăduiți a Vă zice cu aceeași dragoste: bine ați venit în mijlocul nostru și Dumnezeu să vă țină sănătos, întru mulți și fericiți ani, Stăpâne.

Inalt Prea Sfințite Stăpâne, Biserica aceasta, cu hramul Sf. Spiridon, pe care ați binevoit a o cinsti, a fost reconstruită prin stăruința creștinilor și cu concursul material al cavafilor și cismarilor din oraș. A fost sfințită în ziua de 11 Decembrie 1854, în timpul Mitropolitului Nifon. De atunci până astăzi a necesitat mai multe reparații. Astfel, în 1940, prin stăruința actualului pensionar și cu concursul enoriașilor, a fost reparată de avariile produse de cutremur. Iar de când prin încrederea I. P. S. Patriarh mi s'a dat însărcinarea de a gospodări această parohie, am stăruit și am reușit, cu concursul enoriașilor, să repar toate stricăciunile produse de bombardamente și tot odată am putut să spăl și pictura care ajunsese a nu se mai cunoaște. Această lucrare am putut-o realiza cu concursul neprecupețit al paracliserului C. Manole și a cântărețului Savu Iordache, care mi-au înțeles dragostea pentru înfrumusețarea sfântului locaș și se străduiesc să-l întrețină curat și frumos.

Parohia este situată, după cum ați putut constata, în partea de Nord a orașului și cuprinde un număr de 1340 familii. Este parohie mărginașe, ai cărei enoriași sunt oameni cu posibilități modeste, dar cu inimă caldă și cu râvnă mare pentru Hristos și Biserica Lui. Muncitori cinstiți și harnici și creștini vrednici.

În pastorație ne-am străduit să plivim via Domnului de toate zăzaniile, smintelile și svonurile false, pe care diavolul le seamănă neconținut și caută să le întărească în sufletul păstorilor noștri, am reușit cu voia Domnului să păstrăm întreaga turmă în staulul cel adevărat al lui Hristos, propoveduindu-le pacea. Gospodărirea și înfrumusețarea sfântului locaș este cea pe care o vedeți și care este starea și înfățișarea de totdeauna a sfântului locaș.

În numele clerului și al credincioșilor, Vă mulțumim din toată inima, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, pentru bucuria ce ne-ați prilejuit și Vă rugăm să credeți că dragostea I. P. S. Voastre a găsit răsunset în sufletul nostru și vom căuta să fim totdeauna vrednici de cinstea ce ne-ați făcut.

Să trăiți, Înalt Prea Sfințite Stăpâne și Dumnezeu să Vă dăruiască zile multe și fericite întru păstoria și conducerea turmei duhovnicești.

A răspuns I. P. S. Patriarh Justinian, care într'un ales cuvânt duhovnicesc a grăit — între altele — cele ce urmează:

Prea Cucernici Preoți și Iubiți credincioși,

La invitația făcută de preotul Dvs. de a veni în mijlocul acestei comunități de creștini am răspuns cu mare dragoste fiindcă cele mai frumoase clipe pentru mine au fost și sunt cele petrecute între credincioși mei. Douăzeci de ani am fost și eu preot de enorie ca și preoții dvs. și am avut în jurul meu pe toți enoriașii pe care i-am păstoria cu dragoste și cu râvnă. Retrăiesc acele clipe frumoase și acum. Totuși, oricâtă dorință aș avea de a petrece în mijlocul credincioșilor, probleme mari pentru întreaga Biserică mă leagă de administrație. Răspund totuși cu toată dragostea și am luat cunoștință din raportul preotului Dvs. de trăire religioasă din această parohie. Biserica Dvs. are ca patron pe Sfântul Spiridon, un vechi luptător pentru dreapta credință.

Ce urmează pentru dvs.? Urmează ca să faceți ca și înaintașii Dvs., adică să păstrați dreapta credință și să stăruiți ca ea să fie vie, puternică și mântuitoare pentru sufletele dvs. Să nu fiți trestii bătute de vânt, ci să fiți coloane puternice de piatră în credință. Credința este un dar dela Dumnezeu, dar ea spo-

rește câtă vreme este în legătură cu altarele lui Dumnezeu și este mântuitoare atâta vreme cât se adapă dela aceste altare.

Iubiți credincioși,

Vă îndemn din toată inima și în interesul păcii și al iubirii în interesul mântuirii sufletelor dvs. să fiți totdeauna la datoria de creștin și să nu lipsiți niciodată dela biserică, ascultând de păstorii Dvs. care au să dea seama înaintea lui Dumnezeu de sufletele dvs.

Aveți preoții dvs., cari se osârduesc să vă învețe, aveți legea dată de Domnul nostru Iisus Hristos. Să urmați calea, să faceți voia Domnului. V'ați gândit că nimic din tot ceia ce agonisim aici nu ne poate întovărăși dincolo?

Ne facem datoria să vă învățăm, să vă dăm sfaturi bune, pentru ca să puteți merge pe calea cea bună și să nu vă puteți acuza că nu ați știut voia Domnului.

Cu aceste sfaturi și indemnuri am venit la dvs., și ca odinioară Sf. Apostol Pavel vă îndemnăm să fiți temple alese ale Domnului nostru Iisus Hristos, căci suntem mădularele lui, din trupul lui și din oasele Lui.

În nădejdea că aceste sfaturi vor prinde rădăcini adânci în inimile Dvs., vă dăruiesc toate binecuvântările arhieresti și rog pe Atotputernicul Dumnezeu să vă asculte rugăciunile și să vă dăruiască toate cererile de folos. Nu voi înceta a mă ruga pentru câștigarea mântuirii sufletelor dvs.

Am și o dorință: de a auzi de enoriașii Bisericii Sf. Spiridon din Ploești că au sporit în viața duhovnicească și că țin pe Sf. Spiridon ca un mare învățător și ca o pildă vie pentru viața lor. Bucuria mea o doresc și mai deplină. Aș dori să aud neîncetat de fapte bune și creștinești și că dragostea lui Hristos stăpânește sufletele dvs., și că vă iubiți din tot sufletul Biserica și Patria.

Darul Domnului nostru Iisus și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Dela biserica Sf. Spiridon, I. P. S. Sa a pornit spre biserica Sf. Haralambie, unde de asemenea a făcut vizită canonică, fiind întâmpinat de slujitorii bisericii în frunte cu P. C. Protoiereu Alex. Vlăiculescu, slujitor la aceeași biserică. A vorbit părintele

Protopop Alex. Vlăduțescu, care în numele slujitorilor a făcut o scurtă dare de seamă asupra vieții religioase a credincioșilor precum și situația în care se găsește această biserică deteriorată de cutremurul din 1940 și atinsă de bombe în timpul războiului trecut.

A răspuns I. P. S. Patriarh, care într-o cuvântare plină de căldură duhovnicească, a dat sfaturi credincioșilor pentru a fi buni creștini și loiali cetățeni ai Patriei, accentuând între altele și ororile pe care le aduce războiul în lume, îndemnând poporul să lupte pentru o pace dreaptă și democratică. În același timp, observând că această biserică are urgent nevoie de reparațiuni, întru înalta Sa înțelepciune, a dăruit suma de lei 50.000 ca un prim fond, în acest scop. Toți credincioșii și slujitorii au fost impresionați de acest frumos gest și cu toții au mulțumit I. P. S. Sale.

Și în fine, la orele 8,30 seara, I. P. S. Sa a vizitat biserica Sf. Pantelimon, unde a fost primit de credincioși și de preoții slujitori cu multă însuflețire. P. C. Protopop V. Constantinescu, în calitate de slujitor la acea biserică, a ținut o scurtă cuvântare în care a arătat sprijinul pe care l-au dat acestei biserici, ce a fost în întregime distrusă de cutremur, autoritățile de Stat.

A răspuns I. P. S. Patriarh Justinian, care și-a exprimat via mulțumire sufletească față de colaborarea acordată acestei biserici de către autorități. A dat după aceea sfaturi și îndemnuri tuturor credincioșilor pentru râvna lor sufletească, binecuvântând strădania tuturor pentru sfântul lăcaș. Observând că și această biserică are nevoie urgentă să-și continue reparațiile, a dăruit din partea Sf. Arhiepiscopii suma de lei 50.000. Toți credincioșii într'un glas i-au adus respectoase mulțumiri pentru acest sprijin.

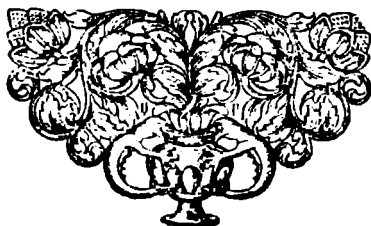
Dela Ploești, după terminarea acestor vizite canonice pline de avânt și de bogate roade duhovnicești, unde în cele două zile s'a luat contact sufletească cu peste 100 de preoți și zeci de mii de credincioși, I. P. S. Patriarh Justinian, a continuat o serie de vizite canonice la mănăstirile de maici Zamfira și Suzana, precum și la mănăstirea Cheia de călugări, toate din județul Prahova. A fost însoțit de asemenea de toți P. C. Preoți dela Consiliul Național Bisericesc precum și de PP. CC. Preoți Alex. Ionescu dela Sf. Patriarhie și de PP. CC. Consilieri Simion Neaga

și Gh. Pașoi dela Sf. Arhiepiscopie și Virgil Godeau, Inspector Eparhial, ceilalți consilieri plecând spre București pentru urgente treburi de cancelarie.

În tot acest drum și vizite făcute la aceste frumoase mănăstiri de pe plaiurile Prahovei, s'au trăit de asemenea frumoase clipe duhovnicești, fiind primit la toate mănăstirile cu tot fastul tradițional și cu toată bucuria și pietatea viețuitorilor din aceste mănăstiri. Și cu acest prilej I. P. S. Sa a ținut importante cuvântări în care a arătat măreția și frumusețea vieții monahale, dar și jertfa izvorită din convingere pentru această viață, al cărui jug este plăcut, dacă se ascultă și se aplică în fapte cuvântul Mântuitorului.

Mărți 2 Noembrie, I. P. S. Sa însoțit de întreaga suită ce l-a urmat, s'a înapoiat la reședința Patriarhală, cu sufletul și inima plină de bucurii duhovnicești și de sfinte roduri ale sufletului creștinesc.

Consilier.

T O A M N A

Când pronunțăm doar acest cuvânt, inimile și cugetele noastre sunt răvășite și împărțite. Unui pot avea de îndată în față imaginea câmpiilor îngălbenite, a pădurilor și a codrilor înveșmântați în covorul imens al frunzelor ruginite, care mângâie ochiul, dar care revarsă în suflete vâlul tristeții. Alții sunt răpiți cu gândul spre măgurile de vii pălitate de brumă în care flăcăi și fete culeg cu veselie struguri cu boabe aurii ce surăd în ciorchine.

Și așa suntem năpădiți de felurite și nenumărate impresii și de năvalnice gânduri ce ne poartă pe culmi, spre dealuri și câmpii, unde fără să vrei iei parte la farmecul specific unui anotimp cu splendorile și poezia lui.

Aceasta este însă numai o înfățișare lăaturalnică a acestui anotimp din care gustă numai cei cu sensibilitate deosebită și cu un belșug de vibrație lăuntrică. Marea majoritate a oamenilor pătrunși de realitățile vieții sunt — pe bună dreptate — transportați spre grijile și preocupările inerente ale necesităților de trai. Aprovizionări de iarnă cu lemne și zarzavaturi, gospodăria bine aranjată și toate cu chibzuință orânduite, iată unele din preocupările cele mai legitime ale vieții noastre.

Gândul nostru sboară deci nu numai spre farmecul revărsat dintr'un răstimp blagoslovit cu darurile lui, dar și spre o vie activitate, spre o muncă încordată. Și iată că plugarul harnic, care din zori de zi și până în amurgul serii își ară ogorul și își seamănă grâul, care sapă răzoarele, își taie și îngroapă vița de vie, ne poate fi nouă tuturor pildă și îndemn.

Toamna, anotimp plin de farmec și de bucurii; toamna, răstimp de belșug și chibzuință, trebuie să fie un popas în drumul vieții. Toamna, expresia maturității, a chivernisirii și a belșugului, ne oferă nouă, slujitorilor lui Hristos, un răgaz de reflexie, precum și de intensă lucrare duhovnicească.

Acum este un anotimp când începe anul bisericesc; când putem lua parte cu folos la munca obștească, de a fi pildă vie tuturor păstoriților în ceea ce privește îndeplinirea obligațiilor gospodărești și de a fi cei dintâi la semănatul grâului, dătător

de viață. Dar tot acum este un anotimp în care putem începe să semănăm sămânța învățăturii Evangheliei lui Hristos.

Semănătura duhului păcii și al bunei înțelegeri între oameni, semănătura iubirii de Dumnezeu și a solidarității frățești între toți oamenii, pot fi tot atâtea sfinte preocupări ale unui apostolat evanghelic. Imaginea plastică a semănătorului harnic, care-și ară ogorul și asvârle grâul sub brazdă cu atâta pasiune, poate fi pentru slujitorii altarelor cel mai viu exemplu de urmat.

Toamna nu poate fi pentru preoți un anotimp de întristare, ci un spor de viață sufletească. Când codrii îmbracă haina îngălbenită a vremii, când frunzele cad ofilite, nu trebuie să fim năpădiți de dorul de odihnă, ci de muncă închinată lui Dumnezeu și scumpei noastre Patrii.

Este acum un prilej unic al vieții noastre pastorale, când putem să reîncepem cu mult folos lucrarea noastră spirituală. În toiul serilor liniștite, ingenunchiați în fața icoanei cu ceaslovul în mână, să făurim planul nostru de activitate atât pentru toamnă cât și pentru iarna ce vine. Concentrați în noi înșine, să coborim în străfundul lin al conștiinței noastre, să ne adunăm gândurile și toate energiile noastre sufletești și să sorbim cu nesațiu din izvorul cel dătător de viață al Evangheliei. Și așa poposind în preajma slavei lui Dumnezeu, să imprimăm în cugete hotărîrea neclintită de a începe o muncă spirituală încordată pentru desăvârșirea lucrării noastre pastorale.

Din planul făurit în rugăciune și sfinte juruințe, să nu lipsească hotărîrea de a sfătui și îndruma poporul întotdeauna să urmeze căile frățești ale dragostei; și iarăși, de a începe neapărat catehizarea, care este pentru toți o sfântă și înaltă îndatorire evanghelică.

Toți slujitorii lui Hristos, care se află în primăvara sau în toamna vieții, să fie pătrunși de duhul lui Hristos, care ne cheamă la lucrarea de semănare a învățăturii Sale. Toți cei ce se află în slujba Evangheliei, fie chiar cei mai în vârstă și care poate se află spre apusul vieții, să ia aminte la marea răspundere ce o au față de Dumnezeu.

Nici unul din noi să nu încetineze sau să întrerupă elanul misiunii lor. Dimpotrivă. Sub privirile lui Dumnezeu să continue cu nepotolită râvnă munca lor.

Pr. D. ORISTESCU

CUVÂNT PENTRU TÂLCUIREA LITURGHIEI CATEHUMENILOR.

Cinstiți ascultători,

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, ați putut învăța, din cuvântarea mea de acum o săptămână, că slujba Sfintei Liturghii se împarte în trei părți, dintre care cea dintâi, numită Proskomidia, se săvârșește în taină în altar, în timpul utreniei și ceasurilor. Proskomidia închipuiește viața dela început a Mântuitorului, adică nașterea, copilăria și tinerețea Sa, care s'au petrecut neștiute de oameni, în umbra misterioasă a refugiului și în liniștea sfântă a vieții de rugăciune, muncă și pregătire din Nazaretul Galileii. În timpul Proskomidiei, al cărei început și sfârșit se înseamnă din nou prin sunet de toacă și de clopot, creștinii sunt datori să aducă la altar darurile lor pentru jertfa cea fără de sânge și pentru întreținerea sfintei biserici, împreună cu pomelnicul rudelor și binefăcătorilor vii și morți.

După Proskomidie, urmează partea a doua a Sfintei Liturghii, numită încă din vechime **Liturghia celor chemați** sau a **catehumenilor**. Ea se numește astfel pentru că, în primele timpuri ale creștinismului, puteau participa la săvârșirea ei nu numai creștinii botezați, ci și catehumenii, adică acei care se pregăteau ca să devină creștini și așteptau să primească sfântul botez. În această parte a Sfintei Liturghii, puteau fi de față, dacă voiau, nu numai catehumenii, ci uneori chiar și Iudeii și păgânii, care doreau să cunoască învățăturile creștine spre a se converti la Hristos. De altfel, chiar cuprinsul acestei sfinte slujbe este mai ales catehetic sau de învățătură, fiind alcătuit din cântări și citiri alese din epistole și Evanghelii. Spre deosebire de Proskomidie, care se săvârșește în taină în stânga altarului, închipuind viața ascunsă a lui Hristos, cunoscută doar îngerilor și Sfintei Familii, Liturghia catehumenilor se săvârșește în văzul tuturor credincioșilor, potrivit-se astfel cu viața publică a Mântuitorului printre oameni, cărora, dela Bo-

tez până la Cina cea de Taină, le-a propovedit neîncetat cuvintele adevărului și calea mântuirii.

Liturghia catehumenilor începe cu oarecare solemnitate înaintea sfintei Mese. După ce șoptește în șoaptă câteva rugăciuni pregătitoare, preotul sărută Sfânta Evanghelie, care stă, totdeauna, deasupra sfântului Antimis pe sfânta Masă. Sfânta Cruce, sfântul Antimis și sfânta Masă închipuiesc mormântul Mântuitorului, iar sfânta Evanghelie închipuiește pe însuși Mântuitorul, care ne-a spus: **«Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor»** (Matei XXVIII, 20). Apoi preotul ia cu amândouă mâinile sfânta Evanghelie și făcând semnul crucii deasupra sfântului Antimis, rostește cu glas înalt: **«Binecuvântată este Impărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor»**. Această binecuvântare este o scurtă rugăciune de laudă, de mulțumire și de mărturisire pentru Sfânta Treime, adică pentru Dumnezeu-Tatăl, creatorul cerului și al pământului, pentru Dumnezeu-Fiul, carele s'a întrupat și s'a răstignit pentru a noastră mântuire și pentru Dumnezeu-Sfântul Duh, care împreună cu Tatăl și Fiul este închinat și mărit și carele conduce Biserica până la sfârșitul veacurilor. La auzul acestei binecuvântări, toți credincioșii își fac cu credință semnul sfintei Cruci, își îndreaptă toată simțirea și tot sufletul spre taina cea mare a Sfintei Liturghii.

După această solemnă binecuvântare, pe care cântăreții, în numele tuturor credincioșilor, o încheie cu **«Amin»**, adică **«Adevărat, așa să fie»**, preotul sau diaconul rostește ectenia cea mare, un șir de rugăciuni scurte pentru toate nevoile noastre și ale semenilor noștri. În această ectenie, el se roagă, împreună cu toți cei de față pentru pace de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea și unirea sfintelor Biserici ale lui Dumnezeu, pentru sfânta biserică în care se slujește și pentru cei care intră într'însa cu cucernicie, cu dragoste și cu frică de Dumnezeu, pentru conducătorii Bisericii și ai Statului, pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului, pentru binele călătorilor, al bolnavilor și al prizonierilor și pentru izbăvirea lor și pentru ca să ne izbăvim noi de toată urgia, mânia, primejdia și nevoia. După fiecare cerere, adunarea credincioșilor răspunde într'un gând, cu cântăreții dela strană: **«Doamne, mi-**

luește». Pomenind apoi de Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, dimpreună cu toți sfinții care se roagă pentru noi, făgăduim că pe noi înșine, unul pe altul și toată viața noastră s'o dăm lui Hristos-Dumnezeu, căruia i se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, dimpreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

După îndemnul preotului ca: «pre noi înșine și unii pre alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm», poporul răspunde: «Ție, Doamne».

După ectenia cea mare, cântăreții cântă cele trei antifoane, care sunt psalmi de laudă și de preamărire a lui Dumnezeu. Primul antifon este luat din psalmul 102, având următorul cuprins: «**Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu (să binecuvinteze) numele cel sfânt al Lui**». În timpul cântării lui, preotul citește o rugăciune tainică în altar, iar la sfârșit rostește ectenia cea mică, încheind-o cu doxologia Sfintei Treimi. Ectenia mică este tot un șir de rugăciuni, dar un șir mai scurt decât ectenia cea mare.

După ectenia cea mică, la strană se cântă antifonul al doilea, care cuprinde părți din psalmul 145: «**Laudă, suflete al meu, pre Domnul! Lăuda-voi pre Domnul în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi trăi. Nu vă nădăjduiți în boieri, în fiii oamenilor, în care nu este mântuire...**».

Sfârșindu-se acest minunat psalm, se cântă imnul «**Unule născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu**», prin care se preamărește întruparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos din Sfânta Fecioară Maria. Această frumoasă cântare a fost alcătuită de către împăratul Justinian cel Mare acum patrusprezece veacuri, cu prilejul construirii bisericii Sfânta Sofia din Constantinopol. În timpul ei, preotul se roagă tainic în sfântul altar pentru ca Dumnezeu să păzească Biserica Sa și să sfințească pe cei ce iubesc podoaba casei Sale.

Indată după această cântare minunată, care este un rezumat al crezului, preotul rostește a doua ectenie mică, iar după aceea, la strană, se cântă antifonul al treilea sau Fericirile glasului de rând, împreunate cu cântarea a șasea din Mineiu, ca o adevărată că Hristos este împlinirea Proorocilor și sfârșitul Legii (Romani X, 4).

Cântarea Fericirilor, care sunt o prescurtare a întregii Evanghelii, ne duce cu gândul la toată învățătura Mântuitorului

despre fericirea omului și viața cea veșnică. De aceea, la Fericiri se deschid totdeauna ușile împărătești, închipuindu-se astfel deschiderea ușilor raiului, prin venirea lui Hristos în lume. Iar preotul continuă să se roage cu căldură, înaintea sfintei Mese, pentru plinirea rugăciunilor noastre.

Iată cinstiți frați și surori, cum se împletesc cântările, rugăciunile și laudele cântăreților dela strană, cu rugăciunile preotului din sfântul altar! Iată ce înfrățire a inimilor și ce împreună-înălțare a sufletelor se petrece la Sfânta Liturghie!

Când cântăreții dela strană cântă cele din urmă stihuri ale Fericirilor și slava dela troparele obișnuite, preotul iese pe ușa din spre Miazănoapte, purtând în mâini Sfânta Evanghelie; înaintea lui, cineva — de preferință un copil de școală — poartă o făclie aprinsă. Ieșirea cu Sfânta Evanghelie amintește credincioșilor ieșirea Mântuitorului la propoveduire, iar făclia purtată cu smerenie înaintea ei închipuiește atât pe Sfântul Ioan Botezătorul, Înainte-mergătorul Domnului, cât și lumina răspândită de Evanghelie în lume.

Când ajunge în mijlocul bisericii, preotul se întoarce cu fața spre Răsărit, rostește în taină rugăciunea intrării împreună cu îngerii în sfântul altar, sărută Sfânta Evanghelie și apoi merge cu ea în fața ușilor împărătești, unde zice cu glas tare: «**Înțelepciune, drepti!**». Apoi el intră în sfântul altar și așează Evanghelia pe sfânta masă, iar cântăreții intonează cu pătrundere: «**Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos! Mântuiește-ne pre noi, Fiul lui Dumnezeu...**» (Psalmul 94, 6 și 105, 46). Acum toți credincioșii sunt cu băgare de seamă, căci în curând li se va citi Apostolul și Evanghelia, adică însuși cuvântul lui Dumnezeu. De aceea ei se închină acum cu deosebită evlavie și cântă lui Hristos «**Aliluia**», strigare care însemnează «**Lăudați pe Domnul**», și care se întâlnește în sfânta slujbă numai când Mântuitorul se înfățișează credincioșilor sub forma Evangheliei sau a sfintelor Daruri.

După aceasta, strana cântă troparele și condacele după rânduală, în cinstea Hramului și a Sfinților pe cari biserica îi prăznuiește în ziua aceea, deoarece ei s'au făcut asemenea cu aleșii pe care Iisus Hristos i-a amintit în Fericiri și pentru că, prin exemplul vieții lor, ne-au arătat cum putem urma și noi pe Mântuitorul, ca să dobândim viața cea veșnică. Apoi preotul,

care a intrat în altar însoțit în chip nevăzut de sfinții îngeri, îndeamnă pe credincioși să rostească îngereasca rugăciune de proslăvire a sfintei Treimi, iar stranele cântă pe însuși Dumnezeu cel în trei ipostasuri, așa cum am învățat din arătarea dumnezeirii la Botezul Domnului: «Sfinte Dumnezeule, sfinte Tare, sfinte fără de moarte, miluește-ne pro noi!». Cântarea aceasta este împrumutată parte din cântarea îngerilor, parte din cartea psalmilor și este închinată Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, pe care-i proslăvim într-o singură ceată cu îngerii și cu Sfinții Vechiului și Noului Testament.

În locul acestei întreite cântări, pe care preotul o însoțește cu trei închinăciuni înaintea sfintei mese, în unele sărbători se cântă «Căți în Hristos v'ați botezat, în Hristos v'ați și îmbrăcat, Aliluia» (Gal. 3, 27), în amintirea zilelor în care se botezau catehumenii în primele veacuri creștine.

După terminarea cântării celei întreite sfinte, preotul se așează înapoia sfintei mese, lângă «scaunul cel de sus», care închipuiește Tronul Dumnezeirii și dă binecuvântarea pentru citirea Apostolului, zicând: «Să luăm aminte, pace tuturor!». Citirea Apostolului, adică a unei părți din scrierile și învățăturile Sfinților Apostoli, se face în amintirea faptului că popoarele au fost aduse la Hristos prin predica Apostolilor pe care Domnul, când s'a înălțat la cer, i-a trimis la propovăduire. De aceea, este lucru firesc să ascuți mai întâiu învățătura apostolică și numai după aceea să ascuți chiar dela Mântuitorul cuvântul Evangheliei Sale. Iar când se citește Apostolul, noi trebuie să fim cu atâta atenție și smerenie, ca și când însuși Apostolul Pavel, Petru, Iacov sau Ioan ar fi în mijlocul nostru și ne-ar învăța. Sufletele noastre desfătate de mireasma răspândită de cădelnița preotului, să se pregătească pentru venirea Mântuitorului, ale cărui cuvinte le vom asculta îndată, cu genunchii plecați, din citirea Sfintei Evanghelii. Cuvintele ei trebuiesc ascultate în cea mai desăvârșită liniște și smerenie, asemenea Mariei, sora lui Lazăr, care lăsând oarecând toate, ședea la picioarele Mântuitorului și-i asculta cuvintele și asemenea mulțimilor din Galileia care-l urmau pretutindeni, părăsindu-și toate îndeletnicirile zilnice și uitând chiar și de grija mâncării.

În cele dintâiu veacuri ale Bisericii creștine, îndată după citirea Apostolului și Evangheliei, episcopul, preotul sau diaconul

se urca pe amvon și făcea tâlcuirea celor citite, pentru ca ea să fie ascultată de catehumeni, adică de ascultătorii care se pregăteau să primească botezul credinței în Hristos, cât și de creștinii botezați, care se pregăteau pentru sfânta împărtășanie. Astăzi, predica se ține de obicei către sfârșitul Sfintei Liturghii, ca să poată fi ascultată și de credincioșii cari sosesc mai târziu la sfânta slujbă. În unele biserici s'a păstrat însă până în zilele noastre obiceiul din vechime, care este cel mai potrivit.

După citirea Sfintei Evanghelii, la sfârșitul căreia poporul cântă cu smerenie cântarea «Slavă Ție», Doamne, slavă Ție», preotul sau diaconul ne îndeamnă din nou la rugăciune, rostind cu glas mare ectenia cea întreită sau stăruitoare. Această ectenie plină de osârdie este alcătuită dintr'un șir de cereri pentru mântuirea noastră, a mai marilor noștri, a părinților, fraților și binefăcătorilor noștri, vii și morți, a ctitorilor de biserici și mănăstiri și a tuturor acelor care aduc daruri, fac bine, se ostesc, cântă și se roagă în biserică, participând la slujba Sfintei Liturghii, așa cum se cuvine adevăraților creștini.

În zilele orânduite pentru parastase, îndată după ectenia întreită, la care cântăreții răspund zicând de trei ori: «Doamne, miluește», se adaugă și ectenia pentru iertarea păcatelor și odihna sufletelor celor mutați din viața aceasta trecătoare. Rugăciunile pentru morți nu se fac însă în zilele de Duminică ori praznice împărătești, ca nu cumva, răscolindu-se jalea, să se întunece strălucirea sărbătorii și să se turbure bucuria prăznuirii.

Urmează apoi ectenia catehumenilor, adică un șir de scurte rugăciuni pentru necreștinii care se pregătesc să primească taina sfântului botez. Mai întâiu, preotul îndeamnă chiar pe catehumeni să se roage și ei, zicând: «Rugați-vă, cei chemați, Domnului», iar după aceea îndeamnă și pe cei credincioși să se roage pentru cei chemați, pentru ca Domnul să-i miluiască și să-i unească prin sfântul botez cu sfânta sa sobornicească și apostolică Biserică.

În vechime, adică în cele dintâi timpuri ale creștinismului, oamenii nu se botezau numai mici, ci unii se botezau în vârstă fiind. Înainte de a primi taina sfântului botez, aceștia trebuiau să învețe sfânta lege creștinească, rugăciunile și toate câte se cer unui bun creștin. În timpul cât se pregăteau pentru primirea sfântului botez, ei se numea catehumeni sau chemați și aveau

dreptul de a veni la biserică și a asculta slujba Sfintei Liturghii, însă nu toată, ci numai până la sfârșitul ecteniei pentru dânsii. De aceea, la sfârșitul rugăciunilor pentru ei, preotul sau diaconul poruncește cu glas mare, din ușile împărătești: «**Câți sunteți chemați, ieșiți! Cei chemați ieșiți, ca nimenia din cei chemați, să nu mai rămână în biserică**». În acest moment, Liturghia catehumenilor se încheie și începe Liturghia celor credincioși, adică partea a treia și cea mai însemnată a sfintei slujbe.

La această ultimă parte a Sfintei Liturghii, nu pot asista și catehumenii, deoarece ei nefiind încă botezați, nu sunt vrednici să stea de față la săvârșirea jertfei euharistice, când pâinea și vinul, pregătite la proscomidie, se prefac în însuși Trupul și Sângele Domnului și se dau spre împărtășire și închinare numai celor curați și aleși.

Deși astăzi vin la biserică numai credincioșii cari au primit sfântul botez, totuși ectenia pentru catehumeni nu este de prisos, fiindcă în alte părți ale lumii vin la biserică și cei ce doresc să se boteze, iar iubirea creștină ne poruncește să ne rugăm și pentru unii ca aceștia. Pe lângă aceasta, ori de câte ori ascultăm ectenia catehumenilor sau rugăciunile pentru cei chemați, noi trebuie să ne gândim încă la două lucruri:

Mai întâiu la vremurile de altă dată ale creștinismului, când creștinii erau mult mai puțini decât păgânii, și totuși, prin cuvântul și prin viața lor neprihănită, au isbutit să aducă atâtea popoare la Hristos, introducându-le în Biserica Sa prin taina sfântului botez.

În al doilea rând, la auzul ecteniei pentru cei chemați, datorii suntem să tresărim cu cutremur și când preotul le poruncește să părăsească biserica, să ne întrebăm pe noi înșine: Nu cumva și noi, care suntem luminați cu sfântul botez, am rămas în rândul celor chemați și suntem nevrednici să asistăm la săvârșirea înfricoșatelor Taine ale lui Hristos? Nu cumva, prin vorbele noastre nesocotite, prin călcarea poruncilor Bisericii și prin păcatele noastre neispășite prin lacrimile pocăinței, ne-am făcut și noi nevrednici pentru a rămâne în biserică până la sfârșitul Sfintei Liturghii? Nu cumva porunca preotului: «**Cei chemați, ieșiți!**», ni se adresează și nouă?

Așa dar, să ne cercetăm pe noi înșine și să ne pătrundem de cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, care spune: «**Nimenia**

din cei nevrednici de a mânca din masa cea dumnezeiască, nimenea din cei ce nu pot să primească sângele cel ceresc, vărsat pentru iertarea păcatelor, nimenea din cei ce nu sunt vrednici a mânca din jertfa cea vie, nimenea din cei ce nu cunosc tainele credinței, nimenea din cei ce au buzele întinate, să nu îndrăznească a sta de față! Masa întinsă aici este dumnezeiască, la ea servesc îngerii și însuși Impăratul stă de față: îndrăzni-vei tu să stai aicea cu nepăsare, căscând a lene»?

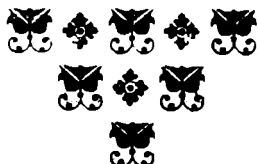
Iată, iubiți ascultători, cum se săvârșește partea a doua a Sfintei Liturghii, iată care este, pe scurt, înțelesul ei și iată, mai ales, cum trebuie să asistăm la săvârșirea ei. Iată, în deosebi, ce păcat greu săvârșesc toți frații și toate surorile noastre, care sosesc târziu la sfânta slujbă și asistă cu nevrednicie tocmai la săvârșirea Liturghiei credincioșilor, în timpul căreia însuși Hristos jertfește și se jertfește pentru păcatele noastre și ni se arată în sfântul Potir!

Rugați-vă deci cu credință și cu dragoste pentru îndreptarea lor, iar pentru mine, nevrednicul, cereți dela Dumnezeu cuvânt și pricepere, pentru a vă tâleui cu folos și ultima parte a Sfintei Liturghii.

Amin.

Diaconul N. I. NICOLAESCU

Rectorul Institutului Teologic

PENTRU MONAHI

Înălțimile sunt frumoase, dar cu anevoie de ajuns. Tot ce este vieață năzuește către înălțimi și tot ce este moarte se prăbusește în hău.

Către înălțimile însozite îndrăsnește vârful bradului. Către înălțimile senine năzuește plăpânda floare, ca o licărire de veșnicie.

Înălțimile sunt când furtunoase, când pline de soare, dar dorate de toți. Chiar și ființele care își duc viața pe fundul întunecos al mărilor, se luptă să ajungă la suprafață, unde apa este mai băntuită de valuri, dar mai plină de soare și de lumină.

În mările calde trăiesc niște ființe mărunte, numite corali. Sunt un fel de melci cu carapace de piatră. Aceste ființe trăiesc în comun, pe suprafețe întinse, ca niște nenumărate popoare. După ce o generație moare, peste carapacele ei își duce viața generația următoare, care, la rândul ei moare și ea și lasă urmașilor carapacele de piatră ale trupurilor ei, drept temelie de viață. Așa se perindă generație peste generație și din fundul mării se clădește un stâlp uriaș cât un colț de țară, în vârful căruia mișună viața năzuind spre înălțimi.

Stâlpul acesta uriaș, clădit din găoacele strămoșilor, are totdeauna în vârful lui viața pe care a avut-o înaintașii, până când ajunge cu vârful la suprafața apei. Aci viața veche încetează și începe o viață cu totul nouă. Acum vârful stâlpului este o insulă pe care vântul și valurile mării aruncă semințe de iarbă, de flori și de copaci. Aci se adună păsări după soi, iar omul se apropie cu barca de malurile ei dătătoare de nădejdi.

Insulele de corali din mările calde sunt adevărate altare pe care s'au jertfit ființele acelea mărunte pentru urmași lor, cu năzuințele spre înălțimile unei vieți noi.

Viața monahală este asemenea unei insule de acest fel. Incepătorii vieții călugărești și-au jertfit la temelia monahismului toată ființa lor. Generații după generații, monahii cu viață curată au zidit uriașul stâlp al izbăvirii din încătușarea vremii, nevoințele și pătimirile lor.

Din negura vremurilor trecute se ridică stâlpul de virtute al vieții monahale, prin valurile și furtunile mării vieții acesteia, spre soarele și lumina fericirii, spre mântuire.

Viața monahală se dorește după o viață cu totul nouă. După viața plină de lumina fericirii și a curăției îngerești. Se dorește după viața îngerească. Intemeiat pe tradiția strămoșilor se ridică spre înălțimile duhovnicești pline de bucurii biruitoare de întuneric și înfruntătoare de furtuni. Pe altarul nevoințelor monahale, călugărul își aduce ca jertfă ființa sa întreagă ca o ardere de foc bine plăcută Domnului și ca o temelie de viață pentru generațiile următoare.

Prin făgăduințele ce le-a făcut monahul când s'a răstignit pe sine în fața altarului, căzând înaintea brațelor părintești ale lui Hristos, se rupe de tot ce este omenesc în el și candidează la viața îngerească.

Prin împlinirea făgăduințelor date, călugărul creiază sfântul în propria sa ființă.

Prin votul ascultării necondiționate își jertfește dorințele și voile sale, supunându-le voinții lui Dumnezeu.

Prin votul sărăciei absolute renunță la orice bogăție personală, ba chiar și la pofta după bogăție personală, totul fiind al obștei din care face parte. «Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște» (Fapte IV, 32).

Prin votul castității se arde pe sine în luptă cu josnicele patimi ale trupului, iar puterile sale trupesti și sufletești le pune pe toate în slujba lui Dumnezeu și folosul aproapelui.

Pe altarul clădit din făgăduințele sale, monahul își aduce ființa sa ca jertfă, făcându-se mucenic de fiecare clipă și de o viață întreagă.

Dar pentru ca această jertfă totală să fie mistuită ca jertfă, pe altarul pe care se aduce trebuie să ardă necurmat focul dragostei de Dumnezeu și de aproapele. Fără acest foc, jertfa nu

se mistuește și n'are nici un preț. Toate renunțările cu toată jertfelnicia lor nu sunt de ajuns pentru mântuire. Numai ele singure nu înaripează viața călugărului în sborul spre înălțimile desăvârșirii, după cum spune și Sf. Apostol Pavel: «Și chiar dacă mi-ași împărți toate averile mele pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-ași da trupul meu să fie ars și n'ași avea dragoste, nu-mi folosește la nimic» (I Corinteni XIII, 3).

Fără dragoste către Dumnezeu și aproapele, zadarnică este renunțarea la orice bunuri pământești și la orice dorință pământească; zadarnică este jertfirea trupului în focul luptei cu poftele lui. O astfel de viață este luptă fără biruință și fără înclinări.

Cică un mare pustnic din vechime a întrebat odată pe diavolul dacă sunt călugări în iad. Diavolul îi răspunde: «în iad nu-i nici un călugăr, dar de ăștia care au făgăduit ce ai făgăduit tu și sunt îmbrăcați ca tine, mi s'au răs călcăile de când car la ei».

Cu adevărat călugăr este numai acela care împlinește cele ce făgăduiește, este numai acela care viața întreagă arde de dorul după desăvârșire și merge pe drumul spinos și cu anevoie de urcat spre cele duhovnicești. Temelie de viață nouă pentru urmași, zidită în uriașul stâlp al monahismului, este numai viața acelora care prin sfințenia lor sunt asemenea înaintașilor cinstiți și slăviți de toți și de Dumnezeu și de oameni.

Cel care a făgăduit o viață de înălțare, dar se coboară în josnicii, este asemenea celui ce i se pare că zboară în vis și părăsește așternutul prăbușindu-se în adânc.

Călugărul care crede că se mântuește dacă postește, citește rugăciuni lungi, face sute și mii de mătânii, dar nu poate suferi pe fratele său, «este un mincinos și adevărul Domnului nu este întru el (Ioan 2, 4).

Călugăria nu este o târguială făcută cu Dumnezeu ca să dai atâta pătimire pentru atâta mântuire. Nu este o povară a datoriei. Nu este o autopedepsire, ci o străduință spre ideal, cu bucurii duhovnicești.

Nevoințele monahale, ca urmare a mărețelor făgăduințe împlinite, dacă sunt cuprinse de focul dragostei către Dumnezeu și către aproapele, toate se umplu de înțeles și de avânt

duhovnicesc. Pentru monahul adevărat, rugăciunea este o mângâiere și i se pare scurtă, ori cât de lungă ar fi ea. Postul și nevoințele sunt un prilej de descătușare din durerile vremii și ale lutului. Pentru un asemenea monah, mântuirea nu este o tocmeală făcută cu Dumnezeu ci este o unire cu el în dragoste desăvârșită.

Viața din cerurile pline de bucurii despre care vorbește Sf. Apostol Pavel, «cari nu s'au suit la inima omului», este viața schimbată în desăvârșire după care năzuește călugărul adevărat.

Protos. Gherasim Bica

INSEMNARI — FAPTE ȘI INDEMNURI

Prețiosul sprijin acordat de I. P. S. Patriarh Justinian bisericilor din Eparhie.

Insemnăm aci cu multă bucurie sufletească neprețuitul sprijin pe care I. P. S. Patriarh Justinian îl acordă cu multă dărnicie preoților harnici, care se străduiesc în lucrarea lor pastorală. Tuturor le vine în sprijin nu numai cu sfat și cu îndemn de bun păstor, dar ocolo unde vede răvnă duhovnicească și unde constată că este nevoie și de o sprijinire efectivă, atunci acordă înaltul Său sprijin acestor ostenitori.

Astfel, cu prilejul vizitei canonice din Orașul Giurgiu, în zilele de 8 și 9 Octombrie, văzând că lucrările de pictură dela Catedrala aceluia oraș sunt aproape pe terminate și că posibilitățile de colectarea sumelor sunt deocamdată reduse, a dăruit suma de lei 50.000, cu care să se poată termina o parte din acea pictură. La Biserica Sf. Nicolae din aceeași localitate, constatănd că lucrările de pictură în frescă au nevoie să fie continuuate și că preotul respectiv, prin munca depusă merită o sprijinire mai efectivă, a dăruit suma de lei 100.000.

De asemenea, la data de 30 Octombrie, cu prilejul sfințirii bisericii din Boldești, jud. Prahova, văzând că biserica nu este pictată și că este absolută nevoie să se înceapă pictura, a dăruit pentru un prim fond inițial suma de lei 100.000. În seara aceleiași zile, cu prilejul vizitei canonice din Ploești la bisericile Sf. Haralambie și Sf. Pantelimon, a dăruit, la fiecare câte un ajutor de 50.000 lei.

Toate aceste sume s'au acordat din partea Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor, unde grație spiritului de deosebită chibzuință și

de vădită energie, a fost posibil să se constituie de către I. P. S. Sa aceste fonduri de mare ajutorință pentru restaurarea bisericilor noastre. Nimeni nu-și poate închipui ce bucurie au încercat atât preoții respectivi cât și credincioșii acelor biserici, când au luat cunoștință de marea bunătate și înțelegere a I. P. S. Sale și i-a sprijinit în munca lor.

Este pentru prima oară când un Arhipăstor sprijină și pe această cale bisericile din Eparhie. Este un înalt gest ce grăiește dela sine.

**Solemnitatea dela Sf. Patriarhie
cu prilejul împlinirii unui an de
la reîntregirea Bisericii Orto-
doxe Române.**

Duminică 23 Octombrie 1949, cu prilejul împlinirii unui an dela reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române — prin revenirea la Ortodoxie a fraților foști greco-catolici — s'a săvârșit în Catedrala Sfintei Patriarhii, o slujbă de mulțumire și laudă lui Dumnezeu.

În prezența I. P. S. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat P. S. Teofil, episcopul Romanului, înconjurat de soborul preoților Catedralei patriarhale. După săvârșirea slujbei religioase, P. S. Episcop Teofil, în numele foștilor greco-catolici, reîntorși acum la sânul Bisericii străbune, a rostit o frumoasă cuvântare, în care a arătat marea mulțumire sufletească pe care o simte, văzând astăzi refăcută unitatea religioasă a poporului român.

P. S. Sa a ținut să mărturisească recunoștința fraților reveniți la Ortodoxie față de regimul democrației populare din țara noastră — regim care, prin întronarea unei depline libertăți religioase, a dat posibilitate foștilor greco-catolici să rupă cătușele silnice în care-i ținuse două veacuri și jumătate Vaticanul și să îplinească voința arzătoare a poporului, de «a fi cu toții una». De asemenea, P. S. Episcop al Romanului a subliniat dragostea părintească cu care I. P. S. Patriarh Justinian și înaltul cler al Bisericii Ortodoxe Române i-a îmbrățișat pe cei întorși acasă.

Răspunzând P. S. Teofil, I. P. S. Patriarh Justinian a reamintit condițiile în care s'a săvârșit reîntregirea sfintei noastre

Biserici și a arătat drumul pe care merg astăzi drept-credincioșii din țara noastră, dovedindu-se și închinători pioși ai lui Hristos, dar și cetățeni loiali și devotați tinerei Republici Populare Române.

O pildă vie de urmat.

Părintele Constantin D. păstorește de câți va ani satul acela cu casele ascunse printre livezile de pomi și înconjurat de culmile Teleajenului, întocmai ca zidurile unei cetăți. Nu este un om vânjos; n'are fire de muntean. A venit aici «dela câmp», fiind născut și crescut într'un sat de prin părțile Ilfovului. Subțirel la trup, sprinten la mers, cu glas duios, are în totdeauna un zâmbet în privire și o voioșie sufletească rar întâlnită. Și-a început păstoria aici în zilele aspre și amare ale războiului, când grițile și suferințele erau necruțătoare cu familiile celor plecați de acasă. Iar stolul de cruci din curtea bisericii mărturisesc și azi câte lacrimi au vărsat părinții, soțiile și copiii celor duși pentru totdeauna dintre cei vii. Tuturor, părintele Constantin le-a fost scut și mângâiere.

Dar și biseriцута, năruită în parte de cutremur, își plângea atunci durerea printre zidurile sparte, așteptând parcă vremuri mai pașnice și slujitor harnic aprins de râvnă pentru lăcașul sfânt, care să îndemne pe oamenii evlavioși din sat să-i plinească iarăși frumusețea ei străveche. Toți știu câtă alergătură a cheltuit, câte zile a ostenit și câtă străduință a jertfit ca să dreagă zidurile, să astupe crăpăturile, să spele zugrăveala, să facă din nou sfinți acolo unde căzuse tencuiala, să aurească tâmpla, să pună în rânduială curtea și să-i facă din nou zidul înconjurător din piatră. Și n'a fost om mai mulțumit pe lume, de cum era părintele Constantin în acea zi de hramul Sfintei Marii, când cu lacrimi în ochi și cu bucurie în suflet mulțumea sătenilor pentru dragostea și râvna lor aprinsă de a face din biseriцута lor străveche, un lăcaș frumos și încăpător.

Fără îndoială, asemenea fapte nu trebuiesc trâmbițate, spre a nu fi luate drept laudă deșartă a celui ce le săvârșește. Se cuvine totuși uneori, și la timp potrivit, să fie date în vileag, pe de o parte fiindcă ele oglindesc strădania slujitorului harnic, iar pe de alta ca să poată folosi drept pildă și îndemn pentru cel

care se complac într'o dureroasă nepăsare și cu greu pot fi urniți spre asemenea lucruri de folos obștesc.

E drept, duhovniceasca păstorie se săvârșește fără sgomot mult. De multe ori, în viața tihnită a satelor de munte, doar turla bisericii arată că nici de acolo nu lipsește slujitorul celor sfinte și propovăduitorul norodului creștin. Însă atârnă de vrednicia și chibzuința fiecăruia să dovedească în orice împrejurare că vremurile cele noi îl găsesc și pe preot îndrumat pe calea cea dreaptă a apostolatului evanghelic, având călăuză și scut în obștea credincioșilor pilda vieții lui curate, potrivit dumnezeieștilor învățături.

Spunem aceste lucruri gândindu-ne neconținut la chipul cum a înțeles Părintele Constantin să lucreze în parohia sa. Căci, așa cum se întâmplă în orice sat de munte, se abat necazuri asupra unuia, când nu poți sta mut și nepăsător în fața durerilor, când omului împovărat cu copii i-a ars casa, când văduvei i-a murit vaca, ori sărmanului căruțaș i-a căzut boul din jug. În asemenea împrejurări, indemnul preotului spre fapte de ajutorare a fost binevenit. Intotdeauna sătenii miloși s'au întrecut în danii și ascultare. Lipsurile și greutatea unora n'au fost niciodată pricina ca să nu dea sprijin, ori de câte ori Părintele Constantin le-a înfățișat o durere și le-a cerut să ajute fiecare după puterea lui. Iar dureri au fost multe și lacrimi destule: de lipsă, de boală sau de neputință. N'au ajuns poate să fie alinate toate, dar nici n'au fost trecute cu vederea acele care erau mai grele. Nu vom încerca să înfățișem decât pe cele mai de seamă.

Acum doi ani, de Paști, au ars două gospodării din sat, a unei văduve cu mai mulți copii și a unui bătrân sărman. Ce a făcut atunci Părintele Constantin? Prilejul umbletului cu botezul prin sat a fost binevenit, ca împreună cu dascălul bisericii și epitropul parohial să strângă ajutoare în bani și materiale (lemne, piatră, nisip, var, etc.), cu care s'au putut plăti într'un răstimp de trei luni cele două case nimicite de foc. Agoniseala sa din sat și un car de lemne pentru lucru, au fost partea de ajutor a părintelui Constantin.

Un alt fapt: anul acesta, înainte de Florii, o altă casă din sat căzu pradă focului. Durerea a fost mai mare, căci se întâmplase să piară în flăcări, ars de viu, și un copilăș. Astfel, un

biet tăietor de lemne în pădure își pierduse nu numai toată agoniseala lui, ci și copilul.

Și de astă dată, Părintele Constantin nu putea sta nepăsător. În înțelegere cu membrii Comitetului Provizoriu Comunal, umblă prin sat și strânge ajutoare pentru cel năpăstuit. Săptămâna Sfintelor Patimi a fost un minunat prilej la scaunul de duhovnicie să dea sfat sătenilor ce se spovedeau, să ajute fiecare după puterea lui, unul cu lemne, altul cu piatră, var, nisip, pe fratele lor năpăstuit.

Iar în ziua de Paște, obolul credincioșilor la slujbă, în sumă de 7.000 lei, a fost dat în taină de părintele Constantin, epitropului bisericii, cu rugămintea să-i încredințeze Comitetului Provizoriu spre a fi folosiți la clădirea casei arse de foc.

Am înfățișat aceste două pilde vrednice de urmat, care cinstesc în chip deosebit nu numai pe Părintele Constantin ci și toată tagma noastră preotească. I-am dat în vileag faptele, fără voia sa și fără să știe de acest lucru. De aceea i-am tăinuit într'adins numele său și al satului pe care-l păstorește. Dar, după cuvântul Sfintei Scripturi, dacă vom tăcea noi, vor vorbi pietrele. De aceea, în numărul viitor al revistei îi vom arăta numele împreună cu alte fapte vrednice de a fi cunoscute de toți și urmate cu aceași râvnă sfântă.

Lucrările de restaurare dela mănăstirea Plumbuita.

Incă din vara anului trecut, preoțimea din Capitală a început o serie de lucrări pentru restaurarea mănăstirii Plumbuita. A fost o inițiativă plină de avânt, demnă de preoțimea Capitalei.

Aci, la doi pași de noi, la periferia Capitalei — în suburbana Colentinei — reînviază una din frumoasele ctitorii ale lui Matei Basarab. S'au început lucrările cu multă însuflețire și fac parte din cele inițiate în cadrul muncii voluntare ale clerului.

Suntem însă nevoiți să facem o constatare. Anul acesta a slăbit râvna și jertfa preoției pe această temă. Deși s'a făcut apel fără încetare de către secția culturală a Sf. Arhiepiscopii și de către Părinții Protoierei ai Capitalei, trebuie să recunoaștem că în vara anului acesta s'a constatat o încetineală.

Inițiativele mari se sting și rămân seci dacă nu sunt susți-

nute până la capăt, de munca, de râvna și jertfa tuturor. În prezent, colectivitatea preoțimii din Capitală nu are alt prilej mai nimerit pentru a-și arăta înțelegerea sa apostolică față de o unică școală monahală și de a-și remarca solidaritatea și elanul său pe tărâmul pastorației active, decât prin lucrările dela Plumbuita.

Știm că cea mai mare din CC. Preoți sunt angajați într-o serie de lucrări pastorale în parohii. Dar știm tot atât de bine că foarte puțini frați preoți au contribuit personal pentru lucrările susmenționate. Marea majoritate a preoțimii s'a mărginit să doneze câte ceva din fondurile parohiei. Este prea puțin. Sunt fărâmituri prea mici și nu vrem sub nici o formă să întu-necăm bunătatea și jertfa bine venită a unor ostenitori frați.

Suntem însă nevoiți să anunțăm că se vor cere listele dela Părinții Protoierei spre a se vedea nu numai cu ce a contribuit fiecare parohie, dar și fiecare preot aparte. Căci repetăm, lucrările dela Plumbuita fac parte din activitatea pastorală de care Secția Culturală trebuie să țină neapărat seama.

În același timp, pentru că știm că nu toți CC. Preoți sunt prea bine dispuși să susțină o asemenea inițiativă, neavând în parohiile respective o activitate prea încărcată, facem apel la un grup de preoți din cei cu lucrări duhovnicești mai puternice, să ne ajute. Dacă avem alături de noi numai 20 de preoți activi și cu hotărâre în această direcție, vom isbui în curând în țelurile noastre.

Lângă mănăstirea Plumbuita — într-o parohie mărginașe, — se străduiește un frate preot să ridice un sfânt locaș. Și lucrările înaintează destul de bine. Dacă vom avea un grup de preoți ca acel harnic frate, vom isbui în planurile noastre cât mai urgent.

Așteptăm cu multă încredere puterea lor de inițiativă, de muncă și de jertfă. Nu putem să prelungim prea mult așteptarea noastră. Vrem un grup energic de frați care să activeze serios și de a căror activitate trebuie să ținem socoteala la vreme.

Aducem la cunoștința tuturor că I. P. S. Patriarh Justinian, în via dorință de a veni în ajutorul acestei inițiative, a dăruit în toamna acestui an suma de lei 200.000 din fondurile Sf. Arhiepiscopiei. Este o faptă ce grăiește dela sine și care trebuie să fie pentru toți o pildă și un îndemn.

In vâra acestui an s'au efectuat următoarele lucrări:

S'a făcut învelitoarea cu tablă galvanizată la acoperiş, în suprafaţă de 250 m. p., rămânând încă de complectat o suprafaţă de 100 m. p., Această porţiune este învelită cu carton şi urmează să o complectăm în cel mai scurt timp cu tablă. S'au complectat lucrările de tencuială şi zugrăveală dela primul etaj precum şi tâmplăria necesară (uşi, ferestre, etc.), şi s'au montat geamurile necesare. S'au făcut pardoselile de mozaic şi de scândură şi scara principală din beton armat.

Mai sunt în curs de executat o serie de lucrări de mare importanţă şi mai avem încă nevoie de o sumă de 500.000 lei de plată pentru lucrările efectuate.

Aşteptăm urgent sprijinul binevoitor al tuturor fraţilor întru Domnul, pentru a duce la bun sfârşit iniţiativa noastră a tuturor.

Redeschideri şi sfinţiri de biserici.

In ziua de 18 Septembrie a. c., a avut loc solemnitatea redeschiderii bisericii din parohia Tătărăi, jud. Dâmboviţa, în urma reparaţiunilor făcute prin sânguinţa preotului paroh C. Munteanu.

La această solemnitate au luat parte PP. CC. Consilieri Gh. Soare şi S. Neaga, dela Sf. Arhiepiscopie, P. C. Protoiereu C. Popescu-Gratia, al plăşii Bilciureşti şi un număr de 15 preoţi din plasa respectivă.

După oficierea sfeştaniei şi săvârşirea Sfintei Liturghii, s'au rostit cuvântări de către P. C. Consilier Administrativ Gh. Soare, care a vorbit despre Biserică şi rolul ei social; P. C. Consilier S. Neaga, P. C. Protoiereu C. Popescu-Gratia şi parohul lor, Pr. Munteanu. Toţi vorbitorii au dat îndemnul şi sfatul pentru o trăire în spiritul Evangheliei.

După terminarea solemnităţii, credincioşii cari participase la slujbă, s'au adunat la o agapă frăţească, în curtea bisericii.

In ziua de 25 Septembrie a. c., s'a făcut redeschiderea biserici din parchia Cosmeşti Vlaşca, după terminarea lucrărilor de restaurare şi spălare a picturii, prin râvna deosebită a preo-

tului paroh Petre Tecuceanu, ajutat de organele locale, de autoritățile școlare și toți credincioșii din comună.

Slujba sfeștaniei și Sfânta Liturghie au fost oficiate de un sobor de 12 preoți, în frunte cu PP. CC. Consilieri Gh. Soare și S. Neaga și Protoiereul V. Bădescu al plășii respective.

S'au rostit cuvântări de către: PP. CC. Consilieri, P. C. Protoiereu, C. Paroh și de un delegat al Sfatului Popular local, evidențiindu-se cu acest prilej roadele unei conlucrări de armonie dintre preot și autoritățile respective, care au înțeles să dea sprijin neprecupețit sfintei biserici.

Credincioșii care au participat în număr foarte mare, au luat parte apoi la agapa comună organizată de părintele paroh.

În ziua de 16 Octombrie a. c. s'a făcut redeschiderea bisericii din comuna Cornești, jud. Dâmbovița, în urma lucrărilor de restaurare și a înnoirii picturii, lucrări efectuate de preotul paroh I. Deleanu, ajutat de organele parohiale și de toți credincioșii.

Din partea Sf. Arhiepiscopii au luat parte PP. CC. Consilieri Gh. Soare și S. Neaga, care au oficiat sfânta slujbă, înconjurați de P. C. Protoiereu C. Popescu-Gratia, al plășii Bilciurești și de un sobor de 12 preoți din plasa respectivă, precum și arhidiaconul D. Serpeșeanu din București.

Au participat foarte mulți credincioși din parohie și din satele vecine, care au ascultat cuvântul rostit de P. C. Consilier Gh. Soare cum și de P. C. Protoiereu respectiv și preotul paroh.

În curtea bisericii, credincioșii au luat parte cu multă bucurie la agapa comună, organizată de preotul local.

În ziua de 23 Octombrie a. c., a avut loc sfințirea bisericii din parohia Scurtu Mare, jud. Vlașca, de către P. S. Episcop Partenie Ciopron, Vicarul Sfintei Patriarhii, însoțit de P. C. Consilier Administrativ Gh. Soare și de diaconii A. V. Uncu și D. Serpeșeanu.

După săvârșirea unui Polihroniu pentru Înalt Prea Sfințitul Justinian, Înaltul Prezidium și Guvernul țării, a urmat cuvântarea P. C. Protoiereu V. Bădescu, parohul local. A răspuns

P. S. Episcop Partenie, care a vorbit despre dragostea față de Biserică și supunerea față de autorități, împărțind binecuvântările I. P. S. Patriarh și acordând preotului paroh rangul de «Sachelar», pentru munca depusă. A îndemnat pe credincioși să fie cetățeni devotați ai Patriei.

Remarcăm că cu prilejul redeschiderii tuturor acestor locașuri din cursul lunii Septembrie și Octombrie, PP. CC. Consilieri Gh. Soare și Simion Neaga au inspectat și parohiile din jurul lor.

Concertul corului bisericii ruse din Capitală.

Duminică 30 Octombrie, corul Bisericii ruse din Capitală a dat un concert religios, în sala festivă a Institutului Teologic (fost Seminarul Central).

Concertul a fost precedat de o substanțială și interesantă conferință, ținută de P. C. Protoiereu I. S'atov, parohul bisericii ruse, tratând despre: «Biserica în U. R. S. S.».

Cu un bogat repertoriu, concertul acesta a reușit să demonstreze numerosului auditoriu, bogăția și frumusețea deosebită a muzicii religioase ruse.

Conferința părintelui Statov — foarte interesantă prin documentarea ei sobră — a dovedit odată în plus, dacă mai era nevoie, că libertatea religioasă în U.R.S.S. este o realitate de care Biserica Ortodoxă Rusă se bucură din plin.

Perioada războiului pentru apărarea Patriei Sovietice a pus în vedere perfectă colaborare dintre Biserică și Puterca Sovietică, dovedind lumii întregi loialitatea Bisericii față de Statul Sovietic și încrederea întemeiată pe cinstită considerație a Statului Sovietic față de Biserica Ortodoxă Rusă.

Publicul numeros care a asistat la această manifestare culturală a bisericii ruse din Capitală, a rămas îmbogățit cu reale cunoștințe despre viața religioasă în marea patrie a socialismului, prietena noastră.

Fii cu luare aminte.

Avem unele știri care întristează sufletul nostru. Nimic nu produce mâhnire inimilor noastre, decât veștile despre unii frați preoți, care se complac într'o atmosferă de păragină sufletească. Îi vom semnala pe rând în această revistă, după cum vom în-

semna cu multă bucurie și pe frații preoți cei harnici, vrednici, cari cinstesc și haina ce o poartă și înalta lor misiune apostolică.

Deocamdată întrebăm pe părintele Gheorghe A. Gheorghe, dela parhia Izvoarele-Prahova, hirotonit de curând și urmând la apostolat pe unul din mai distinși preoți ai Eparhiei noastre, ce plan de lucru misionar și-a făurit până în prezent și cum înțelege să-și desfășure activitatea sa față de sumedenia de sectanți din acea parohie? Va mai sta așa rece la toată acțiunea de mari proporții a sectanților din acea parohie?

Cunoaștem toată nepăsarea sf. sale. Și ne miră faptul că nici P. C. Protoiereu al plasei Vălenii de Munte nu ne-a sesizat și nici n'a luat nicio măsură până acum față de unele abateri pe care, fără îndoială, le cunoaște, de vreme ce au ajuns până la noi.

Așteptăm dela părintele dela Izvoare să-și revină în sine și să urmeze cu toată râvna pe vrednicul său înaintaș. De altfel, în curând vom poposi în parohia C. sale și se vor lua măsurile necesare.

Chemare către frații preoți din Eparhie.

În dorința de a oglindi cât mai deplin viața religioasă din Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, redacția revistei noastre roagă pe această cale pe PP. CC. Protopopi, Preoți și cântăreți să trimită scurte dări de seamă asupra tuturor faptelor pe care le socotesc vrednice de a fi cunoscute pretutindeni.

Redacția revistei se străduiește să îplinească îndemnurile și sfaturile I. P. S. Patriarh Justinian, făcând din aceste pagini un îndrumător și un sfătuitoare permanent în activitatea cucernicilor preoți.

Pentru această este nevoie, însă, de cât mai strânsă legătură între cei ce întocmesc această revistă și cei ce o citesc. Toate comunicările ce vom primi, vor fi cercetate cu atenție și celor merituoase li se va face loc în paginile revistei.

De asemenea rugăm pe cititorii noștri să ne scrie, cerându-ne lămuriri în orice chestiune bisericească, în care socotesc că sfatul nostru ar putea să-i ajute. După priceperea și puterea noastră, răspunsul nu se va lăsa așteptat, iar atunci când chestiunea pusă în discuție va fi de interes general, lămuririle vor fi publicate în aceste pagini.

SECȚIA CULTURALĂ

PARTEA OFICIALĂ.

DECIZIUNEA Nr. 98.

NOI

JUSTINIAN,

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Având în vedere art. 68—70 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, prin care se prevede că, în parohie, pe lângă Consiliul parohial, se va constitui și va funcționa un comitet parohial, care inițiază, organizează și conduce toată activitatea religioasă, extra bisericească, morală și samariteană din parohie, în calitatea Noastră de președinte al Consiliului Național Bisericesc.

DECIDEM:

Art. 1. — Până la 1 Decembrie a. c., fiecare parohie din cuprinsul Patriarhiei Române, va proceda fără întârziere la constituirea comitetului parohiei, sub denumirea de «Comitetul parohial provizoriu», care va funcționa pe lângă Consiliul parohial, potrivit normelor cuprinse în art. 68—70 din Statut.

Pe data înființării acestui comitet, încetează în parohie activitatea oricărei reuniuni (art. 69), societăți sau asociații cu caracter bisericesc, ca: Reuniunea femeilor pentru înfrumusețarea bisericilor, pentru îngrijirea cimitirelor, pentru îndrumarea și ocrotirea fetelor; societăți ca: «Sf. Gheorghe», «Sf. Ecaterina», «Anastasia Șaguna», pentru tineret; asociații misionare

ca: «Patriarhul Miron», «Oastea Domnului»; comitete pentru coruri, pentru ajutorarea săracilor, pentru cercetarea bolnavilor, pentru cămine culturale bisericești, pentru azile de bătrâni, de orfani, pentru zidiri de biserici, colportaj, etc., activitatea lor în parohie fiind de competența Comitetului parohial, se încadrează, conform art. 68 din Statut, în programul de activitate a Comitetului parohial.

Art. 2. — Comitetul parohial, conform art. 70 din Statut, neputând avea gestiune proprie, toată averea de orice natură a organizațiilor amintite mai sus și a căror activitate încetează, trece asupra Consiliului parohial, cu inventar și proces verbal de predare și primire. Consiliul parohial o administrează potrivit normelor generale. La fel se procedează și cu ofrandele, donațiile și eventualele contribuții sau cotizații, pe care le primește sau adună Comitetul parohial; toate se predau Consiliului parohial, respectiv epitropiei parohiale, care însă nu le poate schimba destinația.

Art. 3. — Comitetul parohial poate avea un număr îndoit de membri față de consiliul parohial, adică 14, 18 sau 24 persoane. Membrii pot fi bărbați, bărbați și femei sau chiar numai femei, după natura activității ce-și propune să desvolte în parohie și după râvna, dragostea și devotamentul cuiva pentru lucrul Domnului și propășirea moral-religioasă a obștei credincioșilor.

Dacă ramurile de activitate sunt multiple, comitetul se poate împărți în secții; fiecare secție va desvolta ramura de activitate ce și-a ales sau i s'a destinat, fără a se amesteca sau stânjeni activitatea altor secții; activitatea tuturor secțiunilor însă o coordonează Comitetul parohial în planul său.

Art. 4. — Comitetul parohial lucrează sub președinția parohului sau a delegatului său, care va fi un cleric, unde sunt mai mulți preoți, sau mirean, unde este un singur preot.

Art. 5. — Comitetul poate lucra valabil cu prezența majorității membrilor săi și cu majoritatea voturilor celor prezenți; minoritatea se supune totdeauna hotărârii majorității. Despre toate ședințele se încheie proces-verbal detaliat, care se semnează de către toți membrii prezenți; nesemnarea lui din partea vreunui membru atrage după sine suspendarea executării hotărârilor luate. Dacă însă un membru refuză semnarea procesului

verbal de trei ori consecutiv, se consideră demisionat și se înlocuiește de Consiliul parohial fără amânare, cu știrea protopopului de plasă.

Art. 6. — Primul Comitet parohial provizoriu se va constitui din membrii delegați de reuniunile, societățile sau asociațiile religioase care se desființează, în fața Consiliului parohial și sub președinția protopopului de plasă, care va fi înștiințat despre aceasta din vreme, sau a delegatului său. Activitatea și-o începe numai după aprobarea procesului verbal de constituire de către protopopul plășii.

Art. 7. — Membri comitetului parohial provizoriu se aleg de consiliul parohial pe o perioadă de patru ani, dar pentru a asigura continuitatea, tot la patru ani — concomitent cu înnoirea consiliului parohial — se vor face alegeri, conform regulamentului. Orice membru poate fi reales. În afară de președinte, în comitetul parohial nu se admit membrii de drept, cooptați sau numiți.

În activitatea lor prevăzută de art. 68 și în special aliniatul f., vor folosi Sf. Scriptură, cărțile oficiale și de cult ale Bisericii Ortodoxe, învățând cântările Sfintei Liturghii, troparele, pricezele, podobiile, etc.

Art. 8. — Comitetele parohiale sau secțiile lor, care în cursul unui an nu dezvoltă nicio activitate, se desființează de protopopul de plasă, cu aprobarea Consiliului Eparhial.

Aceste dispozițiuni, dezvoltând art. 68—70 din Statut, se pun în aplicare imediat pe întreg cuprinsul Patriarhiei și sunt valabile până la aplicarea Regulamentului pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative și executive din Patriarhia Română.

Art. 9. — Secretarul Consiliului Național Bisericesc este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Dată în reședința Noastră patriarhală din București, astăzi 24 Octombrie 1949.

† JUSTINIAN

Patriarh

Președintele Consiliului Național Bisericesc

DECIZIUNEA Nr. 97.

N O I,

J U S T I N I A N,

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Președintele Sf. Sinod și al Consiliului Național Bisericesc.

Având în vedere cuprinsul Deciziei Patriarhale nr. 54 din 1 Martie 1949, care reglementează drepturile cântăreților bisericești;

Pentru evitarea unor greșite interpretări a art. 4 din susmenționata Deciziune, prin care se stabilește că aceștia sunt îndreptățiți la 1/3 din toate veniturile epitrahilului și din toate celelalte beneficii de care se bucură personalul bisericesc,

DECIDEM:

Art. 1. — O treime revine cântăreților când slujesc la parohia sau biserica respectivă cu un singur preot, înțelegându-se deci că această cotă rămâne permanentă în raport cu drepturile cuvenite unui singur preot.

Cânt sunt 2 preoți și 2 cântăreți, fiecare cântăreț va lua 1/3 din dreptul cuvenit unui preot (de ex.: 1200: la 2 preoți = 600; 1/3 din 600 = 200 lei, revin cântărețului atașat preotului respectiv pentru serviciile din sectorul din parohie, repartizat unui preot, rămânând preotului 400 lei, iar cântărețului 200 lei). Când este un singur cântăreț își va lua drepturile cuvenite pentru serviciile la care participă de 1/3 din ofrandele în bani și în natură, dăruite la slujbele în comun cu toți preoții și numai 1/3 la serviciile din parohie cu preotul pe care l-a însoțit.

a) Dacă sunt 3 sau mai mulți preoți, drepturile de 1/3 nu se mai calculează în felul de mai sus, întrucât numărul preoților este în raport cu numărul credincioșilor, iar cântăreții au rămas în funcțiune de unul sau doi preoți. În aceste cazuri, calculul se face în chipul următor:

a) Când sunt peste 3 preoți: dintr'un total de 1200 lei, cuveniți la 3 preoți și doi cântăreți, distribuirea se face astfel: $1200: 3 = 400$, cei 2 cântăreți au dreptul la 1/3 dela 2 preoți,

adică 266 lei, rămânând 930 lei care se împart la 3 preoți, 311 lei de fiecare preot, fiecărui cântăreț revenindu-i câte 133 lei.

b) Când sunt 4 preoți: dintr'un total de 1200 lei cuvenit la 4 preoți și cântăreți, distribuirea se face astfel: $1200: 4 = 300$; $1/3$ pentru 2 cântăreți, socotită din cota a 2 preoți $= 200$ lei, rămânând 1000 lei care se împart la 4 preoți, luând fiecare preot câte 250 lei.

c) Când sunt 5 preoți: dintr'un total de 1200 lei cuveniți la 5 preoți și cântăreți, distribuirea se face astfel: $1200: 5 = 240$; $1/3$ pentru 2 cântăreți, socotită din cota a 2 preoți $= 160$ lei, rămânând 1040 lei care se împart la 5 preoți, revenind fiecăruia câte 208 lei.

Art. 2. — Când pentru serviciile făcute, fiecare preot sau cântăreț primește darul credincioșilor în mână, această împărțire nu se mai face.

Art. 3. — Directorul Administrației Patriarhale este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei deciziuni.

Data în reședința Noastră Patriarhală din București, astăzi 3 Oct. 1949.

† JUSTINIAN

Patriarh

Președintele Consiliului Național Bisericesc

